

★ **Opprør**

2-06

OPPRØR TAR TEMPEN PÅ RVS PARTIDISKUSJON

GJENSYN MED ASLAK SIRA MYHRE

FEMINISMEDUELL

TARIFFOPPGJØRET 2006

PALESTINA

ENHEDSLISTEN: DANSK DYNAMITT!

Opprør

Osterhausgata 27
0183 Oslo
Tel: 22 98 90 50
Fax: 22 98 90 55
Epost: johanne@rv.no

Redaktør

Johanne Bergkvist
johanne@rv.no

Ansvarlig redaktør

Torstein Dahle

Redaksjon dette nummer

Kristine Nybø
kristine.nybo@bys.oslo.ko
mmune.no
Øystein Horgmo
ohorgmo@gmail.com

Design

www.okular.no

Layout

Johanne Bergkvist

Opplag

1800

Forside og bakside:

Johanne Bergkvist

Leder

Torstein Dahle

Kontaktinfo

Osterhausgata 27
0183 Oslo
Tel Oslo: 22 98 90 50
Tel Bergen: 55 31 64 21
Fax: 22 98 90 55
Epost: rv@rv.no

INNHold

Side 3: Leder

Side 4: Portrettet:**Aslak Sira Myhre**

Side 6: Tariffoppgjøret 2006

Side 8: Enhedslisten

Side 10: Et nytt parti?

Marte Mjøs Persen

Side 12: Partivedtak RV LS

Side 13: Samling i RV!

Pål Hellesnes

Side 14: Partidebatt

**Side 16: Rød Ungdom og moderparti-
debatten**

Side 17: Feministiske lesetips

Side 18: Man blir ikke større av å gjøre seg
sjøl mindre

Side 19: Partidebatt

Side 20: Partidebatt

Side 21: Intervju med Marte Mjøs
Persen, nestleder og leder
av valgkomiteen

Side 22: Palestina. Valg i Bantustan

Side 23: Feministisk duell

NESTE NUMMER KOMMER I AUGUST. DA HAR OPPRØR FÅTT NY REDAKTØR OG REDAKSJON, SOM IKKE ER BESTEMT ENNÅ. VI BENYTTET SJANSEN TIL Å TAKKE FOR OSS. KAMERATSLIG HILSEN REDAKSJONEN, F.V. KRISTINE NYBØ, JOHANNE BERGKVIST OG ØYSTEIN HORGMO.

Medlemmene skal bestemme i partiet!

Partiet vårt må være demokratisk, det vil si at det er medlemmene som skal bestemme. Selvsagt? Slett ikke!

JEG HUSKER ET LANDSMØTE jeg var på. Det var ikke i RV. Det var to fløyer på møtet, og dessuten en hel del uavhengige medlemmer. Forut for valgene på ny ledelse var det intense forhandlinger, og til slutt ble fløyene enige. Under valgene ble det sterkt understreket at ingen måtte komme med endringsforslag, for da ville alt sprekke. Det ville bli kaos, og kanskje den ene fløyen ville melde seg ut. Hva da med alle oss som ikke tilhørte noen av fløyene? Vi var effektivt umyndiggjort. Fløyene hadde i virkeligheten tatt fra oss våre medlemsrettigheter.

JEG ER MOTSTANDER AV FRAKSJONSFORBUD i RV. Jeg mener at det skal være fraksjonsfrihet. Men det betyr ikke at jeg er noe glad i fraksjoner. Fraksjoner prøver å gi sine egne meninger og representanter større gjennomslagskraft. Alle fraksjoner anser selvsagt seg selv for å være "snill" – mens de andre fraksjonene ofte beskyldes for å være "slemme". Fraksjoner forventer å bli representert og tatt hensyn til. De uavhengige blir annenrangs medlemmer som får svekket sin innflytelse.

I RV ER VI NÅ I EN SPENNENDE SITUASJON, der mange muligheter kan åpne seg. Hvis vi er flinke og heldige, kan vi oppleve en oppblomstring, der opposisjon fra venstre får styrke, og der politisk bevisste aktivister utvikles i et langt større antall enn i dag.

MEN HVIS EN DEL AV OSS SIER: Forutsetningen for at vi skal bli med, er at vi får innfridd krav A, B, C, D, E og F. Får vi ikke det, går vi ut. Hva da hvis de fleste bare ønsker å basere seg på krav A, B C og D? Skal flertallet måtte bøye seg for dem som stiller ultimatum, og godta krav E og F også? Er det demokratisk?

HVA SKJER HVIS JEG PÅ ET LANDSSTYREMØTE SIER: Jeg trekker meg som leder hvis ikke krav A innfris. Vil folk da stemme over sak A ut fra hva de mener om saken, eller vil de stemme ut fra om de vil at jeg skal fortsette som leder? Ultimatum-stil er i virkeligheten svært umyndiggjørende. De andre mister retten til å ta standpunkt til saken. I stedet blir de tvunget til å ta standpunkt til noe helt annet samtidig.

I FORHANDLINGSTEKNIKK LÆRER DU at du bør sørge for at ditt ønske blir det eneste realistiske alternativet. De andre alternativene bør gjøres lite attraktive, for eksempel ved å kople dem sammen med skadelige konsekvenser.

I RV ARBEIDER VI FOR AKKURAT DET MOTSATTE. Vi vil ha slutt på et samfunn der de få tvinger sine løsninger på de mange. Vi vil at de mange skal få frihet til å velge ut fra sine ønsker.

VI TRENGER UENIGHET FOR Å UTVIKLE NY ERKJENNELSE og bringe oss videre. Derfor er det viktig å sørge for at også mindretallet får gode muligheter til å fremme sitt syn. Vi skal lytte til hverandre for å forstå og lære. Vi skal skape nye muligheter for hverandre. Men flertallet skal ha kontrollen. Og husk: Om 50 år kommer de til å le seg fillete over at vi i dag tror at krav A er helt nødvendig for at det ikke skal gå galt!

Torstein Dahle, leder RV

Husk kontingent for 06

Har du ikke betalt kontingent for 2006? Da bør du gjøre det nå! Satsene er 400 for folk i arbeid og 150 for alle andre.

Bli rødrev!

Rødreven er månedlig innbetaling av kontingent med avtalegiro. Du velger selv et fast månedlig beløp som passer din økonomi. Vanlige summer er mellom 50 og 400 i måneden. All kontingent deles mellom sentralt og lokalt. Derfor betyr Rødreven god

lagsøkonomi og sikrer RV stabile inntekter. Rødreven øker vår økonomiske selvstendighet, noe vi er avhengige av for å mobilisere krefter på venstresida i dag! Rødre-

ven har stort potensial: 100 av 1400 medlemmer har i dag månedlige trekk. Bli du neste? Hvordan? Be om avtalegiroskjema, eller gjør det selv via fast betalingsoppdrag i nettbank. Konto er:

7878 05 75424. Ta gjerne kontakt med Finn Olav Rolijordet på finno@rv.no.

Hva slags parti?

– Vi må svare på spørsmålet om hvorfor RV trengs, sier Aslak Sira Myhre.

> TEKST OG FOTO : JOHANNE BERGKVIST.

Aslak har første dag i pappapermisjon med dat-
teren Katja og med Opprør på slep organiserer
han oppussing, flytting og sykt barn. Opprørs ut-
sendte møter ham på bussen og henger med på
dagens trilletur. I 2003 ble Aslak daglig leder av
Foreningen !les, etter seks år som RV-leder.

*– Hvordan ser RV ut etter at lederjobben er
på god avstand?*

Sammenslåing, fusjon eller nyoppretting er
alfa omega for RV. Det er et akutt tiltak for Rød
Ungdom og RV- og AKP-kadere. Men det er viktig
at RV klarer å svare på andre spørsmål enn de
som er stilt nå. Til nå har det vært en internpro-
sess og diskusjon om samling av noen få men-
nesker under annen paraply. Vi må svare på
hvorfor vi trenger RV. Hva er grunnen til at RV
skal finnes og hvorfor holder det ikke med Audun
Lysbakken på Stortinget? Vi trenger et nytt parti,
bygd på de røttene vi har, som kan svare på det

spørsmålet. Sammenslåing er ikke interessant
om vi forklarer det med at vi har en uholdbar in-
tern situasjon og at RU syns det er dumt med to
partier. Ingen vil bry seg annet enn fire ISere.

Jeg er glad i RV, men RV er i for stor grad
viktig for oss som er med. Jeg ønsker meg et par-
ti som er viktig i Norge. Jeg ønsker å høre de fem
gode grunnene til at RV skal finnes. Da holder det
ikke å ramse opp kvinnepolitikk, anti-imperialis-
me, anti-rasisme, faglig kamp som mantra. Det
er ikke å svare på spørsmålet for noen andre enn
oss sjøl. Det er en tendens til å legitimere RV i
meta-argumentasjon – RVs rolle i andre politiske
prosesser. Jeg har ikke sjøl de 5 gode svarene, og
skulle ønske at debatten kunne handle om det.
Hvorfor er RV viktig? For det første er RV eneste
systemoverskridende parti i Norge. For å snakke
med oss sjøl kaller vi oss revolusjonære. Et slikt
parti fins ikke om RV ikke fins.

For det andre så mener jeg at RV/et nytt par-

ti skal være et teoretisk fundert parti. Det som
skiller oss fra de andre partiene er at vi er opp-
tatt av politisk teori og vitenskap. Ikke sosialisme
som vitenskap, men at vi diskuterer ny-feminisme
og gammel feminisme, marxisme, leninisme, trot-
skisme og prøver å lage en sammenheng mellom
teorien og politikken vår. Vi trenger ikke knytte
oss til en bestemt retning, men ha åpne diskusjo-
ner. Hvis vi ser oss selv sånn, da blir vi mange.
Med en gang vi definerer hva, blir vi små. Det er
viktigere å ha en marxistisk analyse, enn å kalle
seg det. Det er viktigere å ha revolusjonær prak-
sis, enn å kalle seg det. Partiet må sjølsagt være
et parti for arbeiderklassen, men det er like viktig
at det er attraktivt for intellektuelle.

*– Hvordan kan dagens RV løftes til å være et
slikt parti?*

– Det handler om å åpne opp. Det skjer ofte
ufrivillig ved at noen kommer inn med standpunkt

som er galimatias, noe som ikke likner noe vi har hørt før. Diskusjonen det fører med seg utvikler noe. Partiet må være plass hvor galimatias tanker kommer fram.

Jeg er for eksempel ikke enig med Wenche Mühleisen, men vår måte å forholde seg til henne og andre teoretikere vi er uenige med, er ikke utgangspunkt for et teoretisk parti. Vi innbiller oss at vi har stor takhøyde, men det er ikke stor takhøyde å ha plass for både Kvinnefronten og Ottar. Der har vi et voksenopplæringskurs å gå.

Det jeg oppfatter som hovedproblem for RV, som jeg ikke kunne se da jeg var aktiv i Osterhausgata 27 fordi jeg var forblinda av kjærlighet, er at sjøl om RV er et fantastisk parti, med fantastiske folk, praksis og tanker, er vi i vårt møte med andre sure, moralistiske, sjørettfærdige og retthaverske. Mao sa at massene er de virkelige heltene, sjøl er vi ofte både barnslige og dumme. Vi er verre enn det. Ta kommunestyrene. Hvor ofte sier vi at folk sviker i kommunestyrene? En tekstanalyse ville vise at det er vårt mest brukte ord. Regjeringa, Ap, SV, partia i Oslo sviker. Å være sviker er det verste man kan være. Svikere er ikke verd noen ting, og vi mener strengt tatt at alle andre enn oss sviker.

Snakket om svik tar utgangspunkt i en ikke-eksisterende politisk enhet mellom oss og alle andre, men det vi mener er at de har en annen politikk enn RV. Regjeringa er stifta på Soria Moria. Med unntak av næringspolitikken holder regjeringa seg til Soria Moria, så de har ikke svikta. Hvorfor kan vi ikke nøye oss med å være uenige? Det bør vi få fram, istedenfor å stemple folk som om de har dårlig moral. "Svik" er det er beste eksempel på en holdning som avspeiler to ting. For det første en retthaverskhet i forhold til eget standpunkt og for det andre et foruroligende religiøst syn på politikk. Her er jeg enig med Bjørnar Moxnes i at RV er Sur Valgallianse. Det er ikke bare borgerpressas ondskap som gjør at oppfatninga av RV ikke er som den skal.

Mer enn lenkene å miste

Hvis vi ser på ml-historie i Norge har den vært vellykket. I 40 år har ml-ere ledet arbeiderklassen, kvinnebevegelsen i interessekamp i Norge i viktige kamper, lokale streiker, boligaksjoner, i nasjonale bevegelser og i fagbevegelsen. Det kan vi være stolte av. Men for de som med maoismen-leninismen tok for gitt at partiet skulle lede arbeiderklassen i en revolusjonær situasjon, er det en skuffelse. Arbeiderklassen i Norge har langt mer å miste enn lenkene sine. Det er ikke objektive forhold for revolusjon i Norge. Mange er dømt til bitterhet når teorien ikke stemmer med kartet. Dette er ikke noen uttrykt teori i dag. Men vi har ikke hatt noen erstatning i teorien. I dag finnes en del floskler i demokratisk folkestyre og sosialisme nedenfra – hvor primærfunksjonen er

å skille seg fra Sovjet. Men det sier lite om Norge i dag. Å lære bort demokrati og folkestyre til folk i Norge i dag er å gi folk det de har. I praksis er partiteorien erstattet av rettfærdighet, uttalt som de ungene i skolegården som roper "feigt". Vi burde være de som når noen andre roper "feigt" roper "slå tilbake for faen". Når RV i kommunestyret avslører korrupsjon roper vi "feigt". Vi vinner et visst gehør og RV har fått en rolle som de snilleste av de snille, de svakes beskytter. RV er blitt "Politikkens Mor Theresa". Jeg sier ikke at dette er galt, det er et fantastisk arbeid RV har gjort, men hva slags parti er dette?

I møte med verden

– Oppfatningen folk har av RV er svært ulik det partiet vi tror vi har. Folk tror RV er for mest mulig

skatt for alle, at RV er statens beste venn. Folk som stemmer RV tror det. Det er ikke det RV jeg vil at vi skal være.

RV hadde et forsøk på venstrepopulisme – RV skulle være "Venstresidas Frp". Det var fullstendig mislykka og kræsja i Stortingsvalget 2001. Vi kan lettvint skyldes på Klassekampens dekning, men folk ville heller ha Heidi Sørensen enn meg.

– *Hvordan kan RV bli det partiet du ønsker?*

– Den viktigste enkeltfaktoren er personer.

Det betyr at vi må få inn andre folk. Det er ikke et fordekt forsøk på å kaste ut noen, men vi som er der i dag har funnet en måte å være sammen på som ikke er så bra. Nye folk kan være Rød Ungdommere, skolerte RUere fra 90-tallet som fort-

Fortsetter på s.7...

Tariffoppgjøret 2006

Tariffoppgjøret 2006 blir altså et forbundsvist oppgjør i en periode med byggeboom, med høykonjunktur og med oljepriser som gjør statens økonomi nesten utrolig. Husk at for to år siden la pensjonskommisjonen til grunn en oljepris på 140 kr. Nå ligger oljeprisen på 400 kr, Når 10 kr økt oljepris gir 8 milliarder ekstra inn i statskassa, så blir det penger av det.

> TEKST: ARNE BYRKJEFLOT, KOMMUNESTYREREPRÆSENTANT I TRONDHEIM OG LEDER TRONDHEIM LO.

Egentlig er det da merkelig at det ikke er lønnskrav som vil prege lønnsoppgjøret. Med et viktig unntak: Krav om likestilling av likeverdig arbeid. Under overflata er forbitrelsen blant de store kvinnegruppene med høyskoleutdanning, så stor at det kan bli kamp. De ligger 100 000 etter menn i privat næringsliv med tilsvarende utdanning. En del av dette er kampen for et kompetansesystem, der videreutdanning belønnes automatisk. Likestilling skift/turnus og rett til heltid er andre deler. I tillegg er etterspørselen stigende etter både førskolelærere, lærere, sykepleiere, sosionomer og barnevernpedagoger. Problemet er at det ikke er så lett å føre en effektiv streik i disse yrkene. De er helt avhengig av sterk støtte og at folk flest synes de fortjener sine penger, når streiken rammer den uskyldige tredjepart. De er også helt avhengig av at det godkjennes å sprengte den ramma som frontfagsmodellen setter.

Sosial dumping

Fellesforbundet har formulert følgende krav: 1. Der egenbemanning ikke er tilstrekkelig i forhold til bedriftens produksjon, skal det iverksettes tiltak for å øke antallet egne ansatte. 2. Ved bortsetting av arbeid skal det forhandles med de tillitsvalgte. 3. Innleie av arbeidskraft på bedriftens fagområder skal vtales med de tillitsvalgte.

4. Bedriften ved bortsetting av arbeid og innleie av arbeidskraft skal dokumentere hvilke lønns- og

tillitsvalgte og verneombud i lønns og arbeidsforhold hos underentreprenører og innleide som kan gi den nødvendige bredden. Slik sett kan nok andre formuleringer av krav 4 være bedre i andre bransjer der innleie er hovedproblemet.

arbeidsvilkår som benyttes av underentreprenører eller utleiebedriften

Jeg er skeptisk til frontfagsmodellen, men i år er jeg glad for at Fellesforbundet går i front. Det er krav som er verdt en streik og krav som Fellesforbundet vil streike for. Da er jeg langt mer nervøs for at de andre, (med unntak av EI og IT), som Kjemisk, NNN, HK, og HRAF kanskje ikke synes truslene om sosial dumping er så overhengende. Det er de. Det kommer over alt og med EUs tjenstedirektiv så kommer det med en voldsom tyngde. Formuleringene må inn i alle tariffavtaler. Den tyngste, viktigste og vanskeligste blir retten til innsyn. Det er bare retten til innsyn for

Hva så med AFP?

Formelt sett står årets slag om tre formuleringer et brev fra daværende statsminister Jagland fra 1997, da AFP-ordninga ble utvidet til også å omfatte 62 og 63-åringene. I brevet står det at skattefritaket og skattebegrensingsregelen utfases fra 1.1. 2007 og at opptjening av pensjonspoeng for AFP-pensjonister vurderes utfaset fra samme tidspunkt. Reelt sett står slaget om AFP i det hele tatt skal overleve.

I dag får AFP-pensjonister et skattefritt tillegg på 950 kr/mnd og nyter godt av samme skattebegrensingsmodell som alderspensjonister. Det betyr at du ikke betaler skatt i det hele tatt om du tjener under 125 800. Jeg tror ikke det vil bli så vanskelig å få forlenget dette, det er små beløp for staten og det er et for åpenlyst angrep på de fattigste å fjerne regelen. Striden står om en skal fortsette å få det samme i alderspensjon som AFP-pensjonist som om en hadde jobbet fram til pensjonsalderen. Forsvinner den regelen så er AFP død. Forsvinner den ikke så er pensjonsforliket dødt. 80 prosent av alle 62-årin-

«Undervurder ikke den litt lavmælte forbitrelsen som fins blant førskolelærere, sosionomer, barnvernpedagoger, fysioterapeuter, audiografer, biokjemikere som nå mener det er deres tur»

Arne Byrkjeflot

ger kan gå av med AFP og kan dermed se bort fra trusselen om tap i pensjon dersom de ikke holder ut noen år til. Her er det vinn eller forsvinn.

Trolig ender det hele med en forlenging av avtalen og en utsetting av slaget til tariffoppgjøret i 2008. Jeg mener det er lurt å ta slaget nå og kreve AFP sikret i neste års pensjonsvedtak på Stortinget.

Pensjon

Som alle vet så har arbeidsgiverne dette året på seg til å få på plass pensjonsavtaler på minimum 2 prosent av lønn over grunnbeløpet i folketrygda. Striden står om de eksisterende pensjonsavtalene og hvordan den nye tjenestepensjonen skal forvaltes. Nå har NTL bestemt seg for å kreve statens pensjonsavtaler tariff-festet, slik de kommunale er. Dette er slett ikke noen enkel formalitet, det er ikke vanskelig å se at regelen om at statsansatte får full pensjon etter 30 års ansettelse er like motstridende til pensjonsforliket som AFP. Jeg håper også at LO-forbundene bestemmer seg for å kreve avtalefeste de gode pensjonsavtalene som mange bedrifter fortsatt har i privat sektor. Det blir garantert verre om 2 år. Det kommer til å bli krav om en mer kollektiv forvaltning av pensjonspengene enn dagens system, der en fjerdepart forsvinner i forsikringsselskapene. Her har en muligheten for å kreve offentlig forvaltning eller at fagbevegelsen sjøl står for pensjonen, men slike krav er reist med for liten tyngde.

Så om jeg skal oppsummere: tariffoppgjøret 2006 vil for alltid stå i tegnet til kampen mot sosial dumping og kampen for pensjonene generelt og AFP spesielt. På sosial dumping er min oppfordring til at alle forbund sikrer seg avtale i tråd med det fellesforbundet oppnår, jeg mener vi må se på tariffkrav som hindrer tariffhopping, på pensjon er min oppfordring at alle sørger for å få eksisterende pensjonsavtaler avtalefestet, koste hva det koste vil. Og at en slåss for et bindende løfte ved årets tariffoppgjør som sikrer at AFP-ordninga overlever pensjonsreformen. Det betyr at en fortsatt får det samme i pensjon som om en hadde fortsatt i full jobb, at AFP begynner på 62 år og varer til den til en hver tid gjeldende pensjonsalder og at staten dekker de ekstrakostnader som pensjonsreformen påfører AFP-ordninga. I vår kommer stortingsmelding om morgendagens førtidspensjonsordning, i oktober kommer uførepensjonsutvalgets innstilling. Årets tariffoppgjør er innledningen på en langvarig kamp for en verdig slutt på arbeidslivet.

Og til slutt

Undervurder ikke den litt lavmælte forbitrelsen som fins blant førskolelærere, sosionomer, barnvernpedagoger, fysioterapeuter, audiografer, bio-kjemikere som nå mener det er deres tur. De er mange, de har en økende selvrespekt og de krever sin rett.

satt er RVere av politiske meninger, alle rundt oss som syns at et slikt parti gir mening. Vi trenger folk som kan være med og gjøre oss bedre. Vi må diskutere hvordan vi vil at partiet skal være i møtet med verden. Det skal være kjekt å jobbe med RV. Det trenger ikke være sånn at man driver med det fordi man må, vi forklar lykten og tar på oss martyrolle. Vi må finne fram til det som er kjekt. Det handler om å kunne si hva man mener. Jeg deltok i debatt på RV-lista i fjor høst for første gang på flere år – om Klassekampen. Jeg gjorde for første gang ingen hensyn til om folk ble sure. Det var befriende. Det vil jeg gjøre mer av. Det fins nemlig et utsagt rammeverk rundt RVere som definerer hva man kan mene. Hvis man bryter det får man ikke høre det der og da, men det blir sagt etterpå, på de møtene der man ikke er. Da kan det bli sagt at man er for porno fordi man ikke er enig i noe. Magnus Marsdal har de siste åra blitt demonisert og alt han har sagt har blitt tolka som konspirasjon. Det har fratatt ham å kunne ha en mening uten at det er knytta til noe annet. Slike mekanismer slår inn. Da jeg forsvarte Oktober og Pax i siste diskusjon om oppkjøp av KK-aksjer blei jeg plassert i høyrebås. Det er den kjøpeste plassen jeg har vært på mange år.

Høyre i RV er en karakterbrist. Venstre kan diskuteres, man kan være stolt av å være rein og rød og sitere Marx og Lenin. Men ingen vil være høyre. Kort sagt melder de seg ut. Ikke fordi de vil ut, men fordi RV vil ha de ut. Vi er ikke flinke i møtet med andre folk. Vi er flinkere i møtet med folk som ikke aspirerer til å organisere seg "massene". Vi er flinkere når vi ikke er RV enn RV. Hvor mange ganger hører vi ikke "liker deg, men ikke RV". Det er en måte å gjøre oss små på, men det har og med RV å gjøre.

Mange, ikke få

Når jeg leser Jorun Gulbrandsens analyse av miljøene på venstresida i Klassekampen er jeg der-

for ikke overraska. Det minner om boka om NKP som heter "Det er lett å gjøre partiet lite". Den beste måten å gjøre partiet lite på er å finne ut hvorfor alle er andre teite. Vi må heller finne partiets eksistensberettigelse. Det er ikke det samme som å definere andre som teite. Kritikken av KK er det greieste Jorunn skriver. Hvis Klassekampen ikke tåler å lese at de er "venstresidas Se og Hør" må de slutte å ha førstesider som "Han kan stoppe Audun". Men Jorun Gulbrandsen kritiserer Manifest for å ikke være et parti og SV for å ikke være revolusjonære. Det blir som å kritisere AKP for å ikke være en frimerkeklubb. Det er ingen der som vil lage det heller. Når hun gjør det markerer hun at hun syns at kun noen få er verdt å bygge på, de andre ikke. Det er jeg ikke enig i. Vi må diskutere hvor mange det går an å bygge på, ikke hvor få.

Min andre reaksjon er viktigere. Jeg er ueinig av Joruns analyse av situasjonen. Hennes analyse sier at arbeiderklassens hovedproblem er illusjonen om sosialdemokratiet. Pølsevev, syns jeg! Analysen stemte for 50 år sida, men et parti som bygger på den analysen i dag er dømt til å mislykkes. Det største partiet i arbeiderklassen er i øyeblikket Frp. De er ikke sosialdemokrater, men liberalister og høyrepopulister. De har politisk oppslutning i arbeiderklassen og skader arbeiderklassens interesser. De er rasistiske, kvinnefiendtlige og et politisk uttrykk for klassefienden. Hvis vi sier at sosialdemokratiet er det største problemet, lukker vi øynene for dette. Arbeiderklassen i dag har ikke en illusjon om Ap. Folk som stemmer Ap, tror ikke at de stemmer et reformistisk parti eller et arbeiderklasseparti. De stemmer på et sosialliberalt parti som er hakket bedre enn Frp, og som kan styre, hvilket er det Ap er. Illusjonen brast for 20 år sida.

Jeg har en mistanke om at Jorun tenker på denne regjeringa når hun snakker om sosialde-

Fortsetter på s.9...

Hvis du vil en anden verden ...

WWW.ENHEDSLISTEN.DK

Danskenes røde dynamitt

Revolusjonære Enhedslisten har på to år økt fra 2000 til over 4000 medlemmer. Partiet har seks seter i Folketinget. Kan RV lære noe av danskene i disse landsmøtetider?

> TEKST: MAGNUS E. MARSDAL, KØBENHAVN. FOTO: ENHEDSLISTEN

Det er Muhammed-storm i verden og danskene tar seg ikke så godt ut. Men når jeg trasker inn på det tredje Danmarks Sociale Forum – det er første helga i februar – møter jeg 2500 deltakere og mange unge revolusjonære med en god porsjon sjøltillit. De smiler, faktisk. Og de har kanskje god grunn.

For i november gjorde RVs danske støresøster det igjen: Framgang! Lokalvalget førte Enhedslisten opp fra 16 til 36 folkevalgte lokalpolitikere. Oppslutninga ble 3,5 prosent, litt opp fra 3,4 i folketingsvalget i februar. Samtidig fosser medlemmene inn. Fra et medlemstall litt over 2000 for et par år siden, til over 4170 nå i februar 2006.

– Det er en stor stigning. Den skyldes nok ikke minst at vi har jobbet med å konkretisere våre sosialistiske perspektiver også til radikale løsningsforslag her og nå. Det bærer frukter, sier Thomas Eisler, økonomiansvarlig på partikontoret. Jeg ser på materialet til Enhedslisten. Det

ligner ikke RVs. Jeg snakker med folk på Danmarks Sociale Forum. Jeg blir sittende igjen med tre punkter jeg får lyst til å ha med hjem til Norge.

1. Heller positiv enn negativ

– Er de ikke fine! Gunna Starck, en politisk veteran, tar imot på lokalkontoret til Enhedslisten i København, og viser stolt fram gigantiske plakater fra lokalvalget i november. For å si det sånn: De er rosa. Kampanjen het voresby.nu. Slagordene var som dette: "Vi har TID" (om eldreomsorg), "Vi har LYST" (om integrering), "Vi har RÅD" (om utdanning). Noen syntes fargen var helt upassende for de revolusjonære.

– Jeg synes det ble utrolig fint, mener Starck. Det synes folketingsrepresentant Rune Lund også.

– Vi var jo så sure før. Herregud, jeg skjønner ikke at folk orka holde på sånn. 29-åringen forteller over en øl om hvordan en forsiktig kultur-

revolusjon har funnet sted.

– Vi på ytre venstre var liksom bare mot ting. Vi sa nei og fy og sånn. Men det holder ikke. Vi må ha en egen politikk. Vi må presentere egne visjoner og egne løsninger. Ingen blir entusiastiske av et parti som bare forteller hvor dumme alle andre er.

Men det koster arbeid å lage konkret politikk. Å ha seks representanter i Folketinget er nok til stor hjelp.

– Men det er snakk om virkelig radikale løsninger. Som å sette hundretusener i arbeid i offentlig sektor for å få vekk arbeidsløsheten. Det utfordrer spillereglene alle andre partier forholder seg til, påpeker Thomas Eisler. Nettopp dette sysselsetningsforslaget har blitt en stor hit. Enhedslisten inviteres som aldri før i fagbevegelsen. Og mottar økonomisk støtte fra forbund som 3F (Fagligt Fælles Forbund), som er Danmarks største.

FRAMGANG Å FEIRE! Danske Enhedslisten med folkevalgte Rune Lund i spissen feirer framgang på framgang.

– Det er utrolig viktig å ha noe konkret å komme med selv, repeterer Rune Lund. – Og på en positiv måte. Jeg tror vi har tjent mye på at flere av de drivende har vært unge folk med erfaring fra sånt som Operasjon dagsverk, der man virkelig lærer å kommunisere ut til mange mennesker.

2. Heller felleskap enn fiendskap

Joda, de har små venstregupper i Danmark også. Både Socialistisk Arbeiderparti (SAP), Venstresocialistene (VS), Danmarks Kommunistiske Parti (DKP) og det maoistiske KAP har gått inn i Enhedslisten. DKP (ml), derimot, valgte i sin tid Albania foran Kina, og nå velger de Kommunistisk Samling med rester av DKP framfor å bli med de andre inn i Enhedslisten. Sammen med rest-DKP er målet å danne "et

fakta

ENHEDSLISTEN

Dannet i 1989 av flere revolusjonære venstregupper.

Har seks representanter i Folketinget. I overkant av 4000 medlemmer.

Partiet arbeider for en "socialisme, der peger frem mot et klasseløst/kommunistisk samfund. Dvs. et samfund, hvor den enkeltes frie utvikling er betingelsen for alles frie utvikling, og et samfund hvor enhver yder etter evne og nyder etter behov."

Partiet mener at sosialismen forutsetter "et revolutionært brud med kapitalismen og den herskende klasse under kapitalismen – borgerskapet"

nyt kommunistisk parti" (se kommunistisksamling.dk).

Enhedslisten og den assosierte ungdomsorganisasjonen SUF er godt synlige i standsjungelen på Danmarks Sociale Forum. Men det er ikke ikke smågruppene som har gått inn i Enhedslisten. Partiet har prioritert.

– Før var det en viss konkurranse om å verve til sin gruppe, liksom. Dette ser vi ikke noe til nå, forteller Rune Lund. DKP (ml) har derimot egen stand, sammen med den assosierte ungdomsorganisasjonen Rød Ungdom. Gutten på stand forklarer hva som er galt med Enhedslistens SUF:

– SUF godtar interne fraksjoner. Og de tar avstand fra hele sosialismens historie, sier han. DKP (ml), derimot, har etter Albanias skrale skjebne på 1990-tallet funnet dyrkbar sosialisme både på Cuba, i Nord-Korea og Vietnam.

– Vi som er relativt unge bryr oss null og niks om sektkamper fra 70-tallet. Vi ler av det. De eldre medlemmene også faktisk, nå samarbeider de og ler av gamle dager, hevder Lund.

Også danskene har sine sammenslåingsdebatter på ytre venstre. Siste nyervervelse for Enhedslisten kan bli de danske Internationale Socialister (IS). På Danmarks Sociale Forum har IS selv sagt den største bokdisken av alle, de får jo forsendelser fra London. Nå vurderer de alvorlig å gjøre inntreden i Enhedslisten, forteller de.

– IS må godt bli med. Men da kommer de inn som enkeltpersoner. Partiet kan ikke forhandle med dem som gruppe, fastslår Rune Lund.

3. Heller to never enn ti fingre

Enhedslisten har et faglig nettverk og egen faglig sekretær. Partiet har selvstendige lokalavdelinger. Men oppsummeringen er likevel at partiet i dag har et stort hode (i Folketinget) og for liten kropp. Så nå skal det bygges organisasjon. Og valgkamp er langt fra nok.

– To felles partikampanjer hvert år. Det har betydning mye for vår vekst, forteller Lund. I kampanjene kjører partiet på én viktig sak. Ut på stand. Inn i lokalavisa. Verv medlemmer. Og så får de mindre lagene skikkelig drahjelp. En buss med aktivister kommer på besøk.

– To ganger i året kan de være mange i gågata en lørdag. Det oppleves som en skikkelig innsprøyting. Partiet blir mer synlig. Og vi styrker organisasjonen.

Fortsettelse fra s.7...

mokratiet. Oppbygginga av denne regjeringa er en av de største seierene for fagbevegelsen på mange år. Og er noe som den organiserte arbeiderbevegelsen, inkludert venstresida i RV har vært med å få til. Vi må analysere riktig for å ha riktig politikk. Hvis Jorun mener at sosialdemokratiet er det største problemet og overser Frp, skjønner jeg ikke hvordan AKP/RV skal lage god politikk.

– Hva med rommet til venstre. Kan RV fylle det?

– Vi trenger ikke snakke om det rommet. Det fins der. Vi må diskutere hvordan vi kan fylle det. For øyeblikket fyller vi det ikke. Diskusjonen er i ferd med å gå over på metaplan. Vi står og diskuterer rommet. Nå må vi gå inn og ta det. RV må tørre å være et politisk parti. RV kan ikke bare ha teori for Norge, men må også ha politikk for Norge. RV er et politisk parti lokalt i kommunestyrene, men vi vegrer oss for å være nasjonale, illustrert av vegringen mot å være på vippen. Da må vi spørre hvorfor vi stiller til valg eller hvorfor folk skal stemme på oss.

Medlemmene ønsker et parti

– Jeg tror det blir ett parti i 2007. Jeg tror det er en liten minoritet som er opptatt av diskusjonen om det skal være et kommunistparti. 80 prosent av medlemmene ønsker et parti, og denne tildels tause majoriteten kommer til å vinne gjennom.

– Frykter du at en sammenslåingsprosess vil føre til en avskalling i RV?

– Det kan skje. Spørsmålet er hvor skadelig det er. Det handler om hva slags politikk partiet har. Programforskjellen tror jeg er liten. Spørsmålet er hvordan vi skal takle uenighet. Skal minoriteter ha særrettigheter og en stemning som tilsier at "du kan ikke si sånn eller sånn om Stalin for da bli den lei seg". Man må akseptere at partiet tar standpunkter man selv ikke har. Rundt diskusjonen om Fett kjente jeg at jeg tenkte herregud hva er dette for en gjeng. Men jeg meldte meg ikke inn i RV på grunn av litteraturpolitikk og melder meg ikke ut av den grunn. Blir det avskalling, ser jeg for meg en avskalling til venstre, ut fra signalene ml-gruppa og Tjen Folket sender. Jeg kan ikke skjønne at de vil være med, men det må de bestemme sjøl. Faren for avskalling er der hvis vi får en rein mekanisk sammenslåing, hvis to blir ett og hvis partisammenslåing er å slå ned en skillevegg i Osterhausgata. Men selv om det skulle bli resultatet vil det utløse en dynamikk og vi vil få et annet parti om kort tid likevel.

Det farligste jeg ser pr. idag for prosessen er tendensen til å opptre som politisk politi overfor RU. RU har vært pådriver for denne prosessen i 10 år og nå får de signal om at de må bie på de voksne. Vi må tåle at RU sier hva de vil og vi må ha tillit til dem. Ungdomstetisjisme har jeg ikke sansen for, men når ungdom opptre som voksne må vi gi plass til dem, ellers blir vi i framtida bare de som har vært der. RU bør virkelig si meninga si, og voksne bør høre etter.

Et nytt parti?

Partidiskusjonen etter Landsmøtet i februar 2005 går over hele landet. Spørsmålet har vært oppe til diskusjon på fylkesårsmøter, medlemsmøter og ikke minst ivrig på RV-listen.

> TEKST: MARTE MJØS PERSEN, NESTLEDER RV. FOTO: JOHANNE BERGKVIST.

For dem som ikke har fått det med seg, bakgrunnen var vedtaket som ble gjort på landsmøtet, og det lyder som følger:

"RV er et lite, revolusjonært parti med aktive medlemmer som gjør en stor innsats i fagbevegelsen, kvinnebevegelsen, Nei til EU og antikrigsbevegelsen. I tillegg har RV uredde talsmenn og kvinner i kommunestyre og fylkesorganisasjoner. Vi er få og trenger en samling av ressurser. RVs landsmøte oppfordrer den nye RV-ledelsen og ta kontakt med AKP-ledelsen med sikte på å slå seg sammen for å samle den revolusjonære bevegelsen. Et sentralt mål må være å tilrettelegge enhet og samling slik at medlemmer i Rød Ungdom vil melde seg inn i RV. Resultatene av denne henvendelsen legges fram for landsmøtet i 2006 til behandling."

Etter at diskusjonen startet og vi i AU hadde hatt første samtale med AKP sin ledelse var optimismen stor hos oss i ledelsen. Møtet ble en positiv overraskelse, da det viste seg at AKPs ledelse virket mer positiv enn ihvertfall noen av oss hadde tenkt på forhånd. Vedtaket på Landsmøtet kom som et benkeforslag, og vi i ledelsen var usikker på hvordan forslaget oppslutning var forankret i organisasjonen selv om det ble vedtatt med solid flertall på Landsmøtet. Derfor ønsket vi at diskusjonen skulle føres blant medlemmene selv i første rekke, og oppfordret lagene til å arrangere møter om temaet. Fremdeles er det for tidlig å oppsummere debatten til det fulle. Jeg vil derfor i det følgende si min mening om spørsmå-

«Det er mange av oss som ikke blir med videre dersom RV i løpet av denne prosessen utvikler seg til å bli et smalere parti framfor et bredere og mer inkluderende parti».

lene aktivitetsplikt, lagsorganisering og om "Det nye partiet" skal være et kommunistparti?

Flere steder har diskusjonen startet med å stille spørsmålet: hvilken revolusjonær organisering trenger en i framtida? Jorun Gulbrandsens artikkel i Rødt og i Klassekampen var på mange måter startskuddet for den diskusjonen. Jeg syns i utgangspunktet at spørsmålet er riktig stilt, men jeg er uenig i en del av svarene som så langt er kommet fram i diskusjonen. For å si noe om disse spørsmålene vil jeg si noe om mitt ståsted og min bakgrunn for å være revolusjonær i Norge i 2006.

RV tok meg på alvor

Jeg meldte meg inn i RV i år 2000. Jeg meldte meg inn i RV fordi jeg opplevde at RV tok på alvor en del av de problemstillingene jeg som ung kvinne og alenemor utfordret RV på. RV gav meg på ingen måte alle svarene på spørsmålene jeg stilte, men utfordret meg heller på å være med å ut-

forme politikk innenfor de feltene der jeg var kritisk til RV. Med min bakgrunn som kvinneaktivist dreide disse feltene seg først og fremst om kvinners kår og om en sosial og inkluderende politikk for alle. Med det regner jeg økonomisk sjølstendighet for kvinner, en politikk for eneforsørgere og en sosial boligpolitikk som blant de viktigste sakene jeg kjempet for. Som kvinneaktivist var, og er, full kvinnefrigjøring det store målet.

Lenge før jeg ble medlem av RV anså jeg det umulig å oppnå dette målet uten en revolusjon, en total omveltning av samfunnet. De maktstrukturer som ligger til grunn for både kvinneundertrykking og utbytting av arbeidere er for sterke til å bryte ned uten en samfunnsomveltning verden enda ikke har sett maken til. Stort sett dreier utbyttingen av arbeidere seg også om kvinneundertrykking, at makt og ressurser er ulikt fordelt mellom klasser er en ting, men den er enda skjevere fordelt mellom menn og kvinner, både lokalt og globalt. Kvinner eier 1 prosent av all eiendom

i verden, de tjener 10 prosent av all inntekt og utfører 90 prosent av alt arbeid. Men spørsmålet; "er jeg kommunist?" kan jeg ikke svare ja på. Kanskje vil du som leser si at det må jeg være, men jeg er ikke opptatt av verken å sette meg sjøl eller andre i bås. Jeg kaller meg til dagen verken for kommunist eller sosialist. Feminist derimot, for all del! Men jeg føler og kjenner meg hjemme i RV. Det vil si jeg har følt meg hjemme i RV, og jeg håper jeg kommer til å gjøre det også i framtidens parti, men da må noen hindringer ryddes av veien.

Aktivitet som engasjerer

For meg er det slik at det er JEG som har bestemt meg for å bli med i RV, jeg anser det som min rett å bli dersom jeg forholder meg til RVs vedtatte politikk og vedtekter. Det er ingen andre som skal bestemme dette for meg. Derfor blir debatten om aktivitetsplikt for meg noe jeg får en fryktelig dårlig smak i munnen av. Det er selvsagt slik at det er de aktive medlemmene som utformer RVs politikk og bestemmer aktiviteten. Og det å forsterke maktskjevheten medlemmene mellom gjennom å frata dem som ikke vil, kan eller prioriterer arbeid i partiet stemmerett på årsmøter og andre møter blir helt feil.

Jeg er opptatt at vår politiske praksis både internt i partiet, forslagene vi stiller i kommunestyre og så videre er mest mulig i tråd med den praksisen vi ønsker oss etter en revolusjon og det siste vi gjør slik jeg ser det er å ta medlemmer av samfunnet stemmerett hvis de ikke bidrar i/til samfunnet. Skal vi ta fra sosialklienter som ikke jobber politisk eller betaler skatt stemmeretten i Norge? (ikke at jeg mener sosialklienter ikke bidrar til samfunnet, men det er mange andre som mener de ikke bidrar jamfør Sosialministerens utsagn om at "de må stå opp om morran").

I stedet for skal RV (RV vil i alle framtidsmuligheter stå for Det Nye Partiet altså eventuelt Radikal Venstreallianse, Rødt Valg, Revolusjonært Venstreparti eller Rett Vest alt etter som hva du vil kalle det nye partiet) bli et engasjerende parti, vi skal ta i mot alle som ønsker kontakt med oss på en åpen og inkluderende måte. Vi skal tilby utadrettet og engasjerende aktivitet for alle som ønsker det og ikke bare rette oss innover i forhold til intern kamp om ideologiske skillelinjer. I RV er det plass til flere forskjellige syn og vi må organisere oss på en måte som legger til rette for at alle kan komme fram med sitt syn. Dette innebærer også et oppgjør med en partikulatur som i stor grad skremmer bort en del mennesker. Vi skal ikke ha aktivitetsplikt og aktiviteten i lagene skal bestemmes av medlemmene selv gjennom lokale handlingsplaner og politiske prioriteringer.

Det er mange av oss som ikke blir med videre dersom RV i løpet av denne prosessen utvikler seg til å bli et smalere parti framfor et bredere og mer inkluderende parti. Faren er definitivt tilstede

for at RV kommer til å fatte vedtak som ekskluderer flere enn det inkluderer. Slik jeg har oppfattet diskusjonen i en del miljøer er aktivitetsplikt et element som ikke er fremmed for en god del av RVs medlemmer som er medlem av AKP eller tidligere har hatt medlemskap i AKP, og for medlemmer og tidligere medlemmer av Rød Ungdom. Jeg oppfatter det som sekterisk.

Organisering av et bredt parti

Jeg har for så vidt ingen ting i mot at en organiserer medlemmene på en annen måte enn i dag. Økt aktivitet er til et gode, men jeg vil stille spørsmålsteget ved lagsorganisering slik AKP organiserer seg vil bidra til økt aktivitet i et parti som er breiere enn AKP og RV er i dag. Jeg tror nemlig at det er en for gammeldags måte å organisere på og jeg vil tro det sett i lys av hvordan aktivister i dag vil jobbe at vi ikke vil få veldig mange flere med enn det vi har i dag. Og for meg er det et mål at om vi skal slå oss sammen med AKP er det under forutsetning at RV vokser som parti og blir bredere og med større oppslutning enn i dag.

Jeg ønsker at RV skal utvikle seg videre, utvikle seg videre til å bli det viktigste (og største?) partiet på venstresiden i norsk politikk. Jeg ønsker RV skal bli partivalget til radikale mennesker i Norge i dag. Det betyr at vi må utfordre rådene politikk innenfor sosialpolitikk, innvandringspolitikk, boligpolitikk og vi må bli best på demokratispørsmål. Innbyggerne i Norge i dag opplever at de har stadig mindre innflytelse over beslutninger som blir tatt, en større gruppe mennesker faller utenfor, det gjelder fattige i Norge, eneforsørgere, innvandrere, ungdommer og eldre, i forhold til å ha innflytelse overfor beslutninger som blir tatt som angår dem. Og når vi utfordrer den rådende politikken må vi presentere alternativet. Ikke bare i et sosialistisk samfunn, men også innen dagens system.

Det er et mål for RV å bli mer synlig i rikspolitikken, og skal vi få det til må vi utvikle egne politiske løsninger på aktuelle problemer i samfunnet og vi må ta vare på og bygge videre gode talskvinner og talsmenn for denne politikken. RV skal bli et positivt parti, positivt i den forstand at vi skal komme med konstruktive og gode løsninger framfor "dommedagsprofetier", vi skal fremme våre alternativer framfor å rakke ned på andres løsninger.

Må bygge nettverk og kompetanse

RV skal også bli det mest systemkritiske partiet i Norge. Siden vi vet at mye av de viktige sakene vi slåss for sammen med folk ikke er mulig å få til fullt ut er vi nødt til å kritisere systemet. Vi må peke på andre måter å organisere samfunnet på og vise at det ikke alltid er de som er valgt av folk til å ta beslutninger som faktisk gjør det. Det er kapitalsterke utbyggere som bestemmer boligbygging og arealbruk i kommunene, det er EU-byråkrater i Brussel og høye herrer i Verdensbanken

som har sterk innflytelse også på vår hverdag her i Norge.

Derfor må vi organisere oss på en måte som er tilpasset det å vokse, vi må bygge opp nettverk og kompetanse og samarbeide med andre utenfor oss selv på en helt annen måte enn det RV og AKP gjør i dag. Problemet med lagsorganisering er nettopp at kunnskapen og kompetansen ikke når i tilstrekkelig grad ut, men forblir i laget, og utvikling av ny politikk skjer ikke i møte med samfunnet.

Det Nye Partiet = Kommunistparti?

Jeg, og mange med meg som er medlem av RV, har meldt oss inn i dette partiet, det partiet RV er i dag. Et sjølstendig og uavhengig parti fra AKP. Vi har heller ikke vært medlem av Rød Ungdom fordi RU også er AKPs ungdomsorganisasjon. Vi ønsker IKKE at RV skal bli et "AKP light" eller et moderne kommunistparti som noen kaller det. Slik at denne diskusjonen er viktig også for oss som ønsker å videreføre RVs egenart som parti. Jeg mener RV skiller seg fra de andre norske partiene, både i teori og praksis på grunn av vårt revolusjonære grunnsyn, det betyr ikke at jeg syns vi i større grad enn i dag skal nærme oss å kalle oss et kommunistparti. Når det gjelder spørsmålet om "trenger vi et kommunistparti i Norge i dag?" er svaret mitt selvsagt nei, jeg er jo ikke medlem i et, så viss jeg syntes vi trengte det hadde jeg vel meldt meg inn i et.

Jeg er heller ikke tilhenger av synet om at vi trenger både RV og AKP og at der er en arbeidsdeling som i dag er fornuftig. Jeg mener det er feil. Det er en del ting AKP i dag gjør som helt naturlig RV kan gjøre. I hvert fall er det slik nå at selv om jeg ikke vil at RV skal bli et "AKP light" er det jo ikke slik at jeg ikke vil at RV i større grad skal drive med skoloring og studiearbeid, men jeg anser dobbeltorganisering for en hindring i forhold til å løfte dette opp på et plan som er tilfredsstillende, og jeg vil anta at også for AKP er det utilfredsstillende at et så stort antall av AKP-medlemmer legger ned så mye arbeid blant annet for folkevalgtarbeid for RV. Det er klart det er til en slags hindring for organisasjonsarbeid også for AKP.

Jeg håper RV, AKP og andre revolusjonære grupper for den del, beslutter å bygge RV (det nye partiet) som et moderne og frigjørende partiprojekt med solidaritet, demokrati og frihet som kjerneverdier. Innholdet lager vi sammen, men noen rammer må være tydelige. RV skal ikke bli et kommunistparti av den gamle skolen.

Partivedtak fra RVs landsstyre

1. RV har som mål å samle alle i Norge som reknar seg som sosialistar, kommunistar, revolusjonære og alle andre som ynskjer eitt parti med ein ungdomsorganisasjon til venstre for den "raud-grøne" regjeringa.

2. Landsmøtet vil derfor følge opp vidare det vedtaket som RVs LM i februar 2005 gjorde om å samle de revolusjonære kreftene i Norge. RV skal gjøre sitt ytterste i løpet av det kommende året for å prøve å oppnå en slik samling, og for å få med i en slik prosess andre radikale krefter som kjemper for å få vekk kapitalismens åk og for å utvikle en annen og bedre verden. Landsmøtet vil bl.a. peke på dem som har satt sin lit til at en ny regjering ville bety styrking av kreftene for en ny politikk. For disse er det svært utilfredsstillende at viktige talspersoner for venstrekreftene i Norge er blitt målbundet, og at viktige folkelige bevegelser påvirkes i retning av passivitet på områder som kolliderer med den nye regjeringens politikk

3. Dersom det er overhode er mulig vil RV at samlingskongress skal avholdes før frist for innlevering av lister til kommunevalget i 2007. Et ekstraordinært landsmøte om partidiskusjoner legges inn til et eventuelt stiftelseslandsmøte for et "nytt" parti – ikke før. Det må holdes lokale møter der RV, AKP, RU og andre deltar."

4. RVs landsmøte vil allerede nå konkludere med at det partiet som folk i Norge trenger, vil være et parti som fungerer som et arbeids- og læringsfellesskap for medlemmene, der tiltak som kan utvikle medlemmene til politisk bevisste aktivister prioriteres høyt. Dette skal oppnås ved å skape et inspirerende indre liv der uenighet verdsettes og brukes konstruktivt til å utvikle ny innsikt og ny politikk. Partiet må organiseres på en måte som sikrer at medlemmene har den reelle makten og kontrollen i partiet, samtidig som mindretallets rettigheter og muligheter til å fremme sine synspunkter sikres. Det skal ikke stilles aktivitetskrav for å oppnå medlemskap eller medlemsrettigheter.

5. Partiet må være tuftet på et demokratisk sosialismesyn, bl.a. basert på erkjennelsen av at en økonomi som ikke er profittstyrt, krever en aktiv folkelig deltakelse og styring av økonomi og politikk for å kunne fungere effektivt. Under sosialismen er aktivt folkestyre et vilkår for en velfungerende økonomi, mens utviklingen under kapitalismen trekker stadig mer av beslutningene bort fra folkevalgte organer.

6. Partiet må være et revolusjonært parti med sosialisme og på sikt et klasseløst samfunn som mål. Partiet skal ikke ha "kommunistisk" i navnet.

7. Partiet skal arbeide både parlamentarisk og utenomparlamentarisk, og det skal være et sentralt mål å bruke det parlamentariske arbeidet som et redskap for å fremme folks aktive politiske engasjement og for å styrke den kampen som folk selv fører for viktige saker i samfunnet.

8. Et mål om et breiere parti til venstre for SV. Den politiske situasjonen gjør det realistisk innen overskuelig framtid å samle flere krefter enn RV, AKP og RU i et felles parti til venstre for SV – f.eks:

- framtidige avskallinger fra SV og SU
- aktivister i fagforeninger, kvinneorganisasjoner og lignende organisasjoner
- IS
- Bevegelsen for sosialisme
- Miljøet rundt Manifest
- Tidligere RU-ere som jobber aktivt i andre miljø enn RV.

RV – og spesielt RV-ledelsen må jobbe aktivt i forhold til de miljøene der det er muligheter eller hvor det kan åpnes muligheter.

Det er viktig at sammenslåingsprosessen mellom RV og AKP får et grunnlag og en form som ikke blokkerer mulighetene for å få med andre krefter og miljø i et felles parti.

9. RVs landsmøte beslutter allerede nå at RV skal stille lister på vanlig måte til kommunevalg og fylkestingsvalg 2007. Arbeidet fram mot valgkamp og valg må skje med sikte på å gjøre et best mulig valg for RV. Men hvis prosessen videre framover går godt, kan den åpne for nye muligheter for å styrke radikale krefters representasjon i kommunestyre og fylkesting.

10. Det etableres et samordningsforum, med representanter for RVs ledelse og AKPs ledelse, og der også RUs ledelse inviteres til å være med. Forumet skal være konsultativt. Det skal drøfte hvilke spørsmål som er særlig viktige å diskutere og avklare, og hvilke initiativ som bør tas for å sikre at debatten i RV og AKP gir landsmøtene i RV og AKP det best mulige grunnlag for å fatte avklarende vedtak i saken. Det skal hentes inn oppsummeringer fra diskusjonen i organisasjonene, stimulere til debatt og hvis hensiktsmessig utarbeide konkret forslag. Sammen med de respektive ledelsene skal de jobbe fram grunnlag for at RV og AKPs landsmøter kan fatte avklarende vedtak i saken. AKP utfordres til å legge fram et posisjonsdokument, på linje med det RV-LS har vedtatt, for å klarlegge hvor de politiske/organisatoriske motsigelsene står.

10. b RV ber samordningsgruppen legge fram en tidsplan for sammenslåing. RVs leder og nestledere skal representere RVs interesser i forumet.

11. Lederne i RU og Akp inviteres til LM som representanter for sine organisasjoner med talerett.

Samling i RV!

Kva skal utfallet av "samlingsprosessen" som starta på forrige landsmøte bli? Skal vi ha ein fusjonsprosess? Skal vi leggja ned AKP og RV til fordel for eit nytt parti? For meg er det sentrale spørsmålet: Kva for parti treng ytre venstre i norsk politikk i dag?

> TEKST: PÅL HELLESNES, NESTLEDER RV. FOTO FRA FØRRIGE LANDSMØTE: JOHANNE BERGKVIST

Det vi treng, er å definera kva for parti vi ønskjer oss, og så forma framgangsmåten etter korleis vi kan nå det målet. Innstillinga Landsstyret i RV kom med på sitt møte nyleg peikte i rett retning.

Eg meiner det som trengs er eit revolusjonært sosialistparti, som bygger på ei demokratisk sosialismeforståing, som er opent og usekterisk, som stiller til val, og som evnar å samla folk frå ulike miljø og ulike teoretiske tradisjonar. Partiet bør retta seg inn mot arbeidarar, og må arbeida aktivt med å utforma eigne løysingar og visjonar. Eit parti som er opent for medlemmar på ulike aktivitetsnivå, men som jobbar med å bygga medlemmane sine kunnskapar og sjølvtilitt til å delta i politisk kamp. Eit parti som mest av alt ser utover i samfunnet, og ikkje er vendt inn mot seg sjølv og dei indre motseiingane. Eg trur at vi har eit relativt kort historisk vindauge kor vala vi tek kan få store konsekvensar. I beste fall kan vi oppleva ein positiv spiral, med auka entusiasme og auka tilstrømning, i verste fall det motsette.

Fornya interesse for RV

Historisk har RU ikkje fungert som ei klår rekrutteringsfabrikk til korkje AKP eller RV – i staden har dei leiande miljøa i RU satsa på andre politiske prosjekt, anten innafor etablerte frontar, i media eller i kulturlivet. På same vis meiner eg omlandet kring dei eldre RU-kadrene har ligge "på vent" i lengre tid, uviss på om dei ville gå inn i partiorganisasjonar. Min tese er at mange av desse folka no, med den nye regjeringa, og dei endringane det medfører i det politiske landskapet, ser til RV med fornya interesse. På same vis skjønar andre sosialistiske miljø som fins på ytre venstre no behovet for eit samlande parti på ytre venstre i norsk politikk. Om vi er djerve, trur eg vi kan bli dette partiet. Men det fins ting som kan dytta folk bort. Eg skal lista opp nokre av desse faktorane:

Må ikkje lukke døra

Det som trengs er ikkje eit "kommunistparti". For det første er dette eit omgrep som er særskilt uklart. Men i den grad det omgrepet er knytta til ein tradisjon, er det ein tradisjon eg ikkje trur det er tenleg å knytta seg sterkt til – det er tradisjonen til dei ulike statsberande partia. Ikkje alle som er i RV i DAG, langt mindre ein del av dei eg trur kan bli med, definerer seg sjølve som "kommunistar" (sjølv om det er fleire av oss som gjer det også!). Det må vera frivillig om ein gjer det eller ikkje, innafor partiet vi skal bygga. Min påstand er at om ein definerer "nye RV" som eit kommunistparti, lukkar ein døra for viktige grupper.

Vi treng ikkje eit parti med aktivitetsplikt. Fleire har overtudande argumentert for at innføring av "aktivitetsplikt" i dag, dersom det skal ha noko reelt innhald, berre vil tyda på puffa bort kanskje 40 prosent av medlemsmassen i dagens RV. Det tek heller ikkje omsyn til at aktivitet kan variera over tid for ulike personar, avhengig av livssituasjon. Eg kan ikkje sjå at vi vinn noko på ein aktivitetsplikt. Det er to forskjellige ting å jobba for aktivisering av medlemmane, og å ha "aktivitetsPLIKT".

Vi treng ikkje eit parti med fraksjonsforbod. RV er politisk og ideologisk heterogent i dag, ein av våre styrker er at folk med ulike politiske bakgrunnar kan treffes og bryta meiningar, utvikla sams politikk og praksis. Eg meiner fraksjonsforbod berre vil leggja lokk på viktige usemjer, og vil kunne fungera som eit maktmiddel frå dei som skaffar seg leiinga til å halda andre tendensar nede. I staden må det vera ein open og fordomsfri politisk kultur i partiet, der vi ikkje byg-

ger opp permanente klikkar, men freistar finna saman.

Ikkje indremedisinsk prosjekt

Endeleg syns eg det er viktig at samlingsprosessen ikkje avgrensar seg til å verta eit indremedisinsk prosjekt, der vi berre vender oss mot kvarandre. Skal det gi mening å samla raddisane til venstre for regjeringa, må vi evna å involvera fleire enn dei som i dag føler seg heime i RV (for ikkje å snakka om AKP). Det er sjølv sagt uvisst om ulike andre organiserte miljø vil kunne kjenna seg heime i samarbeid med oss, men vi må gjera det vi kan for å køyra ein inkluderande prosess. Og då kan ikkje fasiten vera gitt av oss – vi må vera villige til å lytta til andre røyster enn dei som allereie fins i RV/ACP/RU. Det er lurt å sjå på det komande RV-landsmøtet som ein prøvestein på korleis rørsla vår skal gå vidare. Eg oppmodar alle i RV til å kasta seg aktivt inn i kampen og prosessen fram til mai – det er mange blanke ark å fylla, og her kan alle bidra – uavhengig av kva for undergruppe vi måtte tilhøyra. Det er jo RV sin store styrke – det er vår sams arena.

fakta

NYTT PARTI, STØRRE PARTI, SAMME PARTI?

Opprør har i dette siste nummeret før landsmøtet bedt de to nestlederne Marte Mjøs Persen og Pål Hellestnes kommentere debatten om parti, sammenslåing og hva RV skal bli. I tillegg har vi i dette nummeret prioritert å trykke innlegg fra flere medlemmer med ulike syn på hva som bør skje med RV.

Det er forskjell på å slå seg sammen og å hogge av seg det ene beinet

Torstein skriver på RV-lista: "Men jeg mener at RV gjennomgående fungerer altfor dårlig når det gjelder å utvikle sine medlemmer og sine sympatisører til å bli politiske aktivister, mennesker som utvikler sin politiske innsikt og selvtillit, og som krever å få ansvar og være med på å ta beslutninger. Det er slike mennesker som skal til for at det skal bli noen sosialistisk revolusjon, og det er slike mennesker som skal til for å bygge en sosialisme som ikke bukkes under i sentralisert byråkratisk maktutfoldelse. Jeg mener at dette er en VELDIG STOR politisk svakhet ved RV, nærmest katastrofal."

> **TEKST: GEIR CHRISTENSEN, NESODDEN RV.**

Dette er et utgangspunkt som ikke gjenspeiles i landsstyret. Vedtak om sammenslåingsprosess argumenterer mot å forandre RV vesentlig. Hvis Torsteins synspunkter er riktig trengs langt mer visionære utspill. Landsmøtevedtaket om å invitere til sammenslåing ble gjort mot en håndfull stemmer fra folk som er sterke motstandere av AKP. Landsstyrets vedtak avgrenser seg ikke mot de som er mot sammenslåing og bare ønsker AKP nedlagt. Jeg skal konkretisere dette gjennom erfaringene mine som aktiv i både RV og AKP.

AKP:

Mitt gamle lille Jernbanelag er ikke AKPs mest glimrende juvel. Vi møtes ikke så ofte, men regelmessig med de fleste til stede hver gang. Ikke all verdens aktivitet men:

- Vi driver fast valgkamp for RV på Oslo S. Dette hjelper både Oslo og andre deler av Østlandet sin valgkamp. Det er etter gammel hevd og etter organisering av AKPs distriktsstyre.

- Vi driver et relativt systematisk faglig arbeid for å utvikle fagopposisjonen. Diskuterer tariffoppgjør og faglige utfordringer.

- Vi tar noen samferdselspolitiske initiativer (For tiden å få til konferanse om moderne jernbanenett) Oppslaget i 1.mainnummeret av akp.no om Jernbanepolitikk er ett annet eksempel: <http://www.akp.no/avis/2005/03-jernbanen.html>

- Vi deltar noe i felles politiske kampanjer (pensjonskampen) bl.a. med å spre AKP.no

Dersom dette laget ble nedlagt og medlemmene overført til RV-lag i Oslo og Akershus ville dette arbeidet blitt avskaffet. Kunne vi ikke bare fortsette å gjøre det samme bare som RV? Nei det er ikke mulig fordi RV ikke har ett apparat og system for å ivareta dette. RV har ikke faglige lag. Vedtektene fastsetter organisering på kommunenivå. RV har liten erfaring og tradisjon med dette. RV har ingen tradisjon med å gi lokallag politiske særoppgaver. RV har ingen avis for ekstern propaganda (AKP.no). Løpesedler kommer med ujevne mellomrom, men det er lite system for å mobilisere lag og medlemmer til felles kampanjer.

RV:

I arbeidet mitt med å utvikle RV-aktiviteten i Akershus opplever jeg at den sentrale organisasjonen er nærmest fraværende. Ingen skoling eller opplæring av lagstillitsvalgte. Tiltak for å studere prinsippprogram, grunnstudier må organiseres og lages fra bunnen med unntak av et nokså enkelt forslag fra RVs studieutvalg. Ingen landsomfattende kampanjer vi kan støtte oss på.

Kort sagt et RV nærmest uten sentralt arbeid for organisasjonsutvikling. Det har gått en debatt om aktivitetsplikt på RV-lista. Den ligger langt framme i virkelighetens verden. Å bygge opp RVs apparat slik at bare ett flertall av de som ønsker det, får en aktivitetsmulighet krever en organisatorisk revolusjon i RV.

Uten en dramatisk omveltning av RVs organisasjonsapparat ville RV få kuttet av sitt ene bein om AKP ble oppløst. Ikke bare fjerner det AKP. Det raserer virksomhet som RV sårt trenger og svekker den revolusjonære bevegelsen grunnleggende.

Hva slags utspill trengs?

Dersom Torstein har rett trenger vi landsstyrevedtak som

1. Oppfordrer til fordomsfri debatt om hvordan det nye partiet skal se ut.
2. Som fastslår at en sammenslåingsprosess

må ta vare på kvalitetene både i RV og AKP og at begge parter forvalter store organisatoriske verdier.

3. RVs organisasjonsform har store svakheter og ikke alene er et brukbart grunnlag for en samlenne revolusjonær organisasjon

4. Vi må vurdere hvilke mest presserende mangler som begge organisasjoner har.

RV til grunn?

Et forslag om å legge RVs organisasjon til grunn for en sammenslåingsprosess ble faktisk - etter forslag fra meg - fjernet fra landsmøtevedtaket. Jeg begrunnet ønske om å fjerne dette på talerstolen omtrent slik Torstein gjør i starten av dette innlegget. Ettersom dette ble akseptert av landsmøtet synes jeg landsstyret bør følge det opp.

Uten en plan for å samordne og ta vare på verdiene RV og AKP forvalter vil vi utvikle ikke utvikle. Vi trenger en fordomsfri og åpen debatt om hva slags parti vi trenger. Den bør startes med en erklæring om at vi trenger dramatiske endringer og en oppfordring til medlemmene om å komme med ideer. Vi kan i løpet av få år skape en langt sterkere revolusjonær bevegelse enn det summen av RV og AKP er nå.

Kvinneres drømmer for framtida

Vi tror at drømmene vi har om framtida, er med å gi innhold og retning til det vi arbeider med nå.

Et tjuetalls kvinner skriver i årets 8. marsnummer om sine drømmer for framtida.

Rødt!

MARXISTISK TIDSSKRIFT

Abonnement?
Tilbud: 150 kroner året
Epost: roedt@online.no
Konto: 6276.05.28108
www.akp.no/roedt

Samling krever tid og hardt arbeid

Hvis vi ser på store fagforeninger som har slått seg sammen, eller om det er to eller flere idrettslag som danner en "ny klubb" har de alltid brukt lang tid på forberedelsene i alle de involverte organisasjonene. Noen ganger har prosjektene blitt mislykket fordi det ikke har vært mulig å forene ulike synspunkter. Andre ganger har personlige ambisjoner og målsettinger hindret et vellykket resultat. Det kan også under debattene komme fram at prosessene inneholder en skjulte agenda som når det blir synlig ødelegger den videre framdriften av saken.

> TEKST: JAN TØRE HARLYNG, LEDER HALDEN RV. ILLUSTRASJON: VIDAR ERIKSEN

Jeg var på landsmøte i 2005, og ble overrasket over utspillet om samtaler om sammenslåing, men stemte for. Min positive holdning bunner i at en grundig debatt ville forsterke den revolusjonære bevegelsen i Norge.

Når jeg i dag som lokallagsleder vurderer situasjonen foran landsmøte er jeg ikke fornøyd. Jeg synes ikke "vår prosess" har gitt oss nok tid. Det kommer til syne blant annet ved at planleggingen av arbeidet fram mot en sammenslåing ikke er godt nok organisert.

For det første er vårt debattopplegg for upresist og landsstyret har i for liten grad sikret tilbakemeldinger fra lokal og fylkeslag. Det er ikke gitt tidsfrister for tilbakemeldinger og det er ingen informasjon om hvordan landsstyret skal behandle eventuelle innspill de ulike organisasjonsleddene.

Jeg synes dessuten å kjøre en egen prinsipprogramdebatt samtidig som man diskuterer sammenslåing av to ulike partier blir feil. Det retter fokus på egen politikk framfor å forsøke å finne ut hva man skal enes om.

For det tredje mener jeg prosedyrene rundt sammenslåingsprosessen uklar og ønsker at følgende foreligger i god tid før landsmøte.

Intensjonsavtale til grunn

Et prinsipvedtak legges fram av landsstyret for landsmøte med innstilling om sammenslåingen skal / evt. ikke skal finne sted., og tidspunktet for ekstraordinært landsmøte som fatter det endelige vedtaket om nedlegging dagens RV. Denne innstillingen må bygge på tilbakemeldinger fra lokal og fylkeslagene, og en intensjonsavtale med RU / AKP om sammenslåing. Godtar ikke landsmøte intensjonsavtalen blir det ingen sammenslåing

Intensjonsavtalen skal ligge til grunn for det videre arbeidet.. Denne avtalen skal være utar-

beidet av oppnevnte representanter for RV – RU og AKP, og skal være godkjent av og forpliktende for landsstyret overfor landsmøte. Den skal også være godkjent av de andre partene.

Avtalen inneholder ønske om sammenslåing. Det lages "kjørereglene" for hvilke prosesser og prosedyrer som finner sted fram til det konstituerende landsmøte.

For eksempel: avvikling av "gamle partier" – tidsplaner for landsmøteforberedelsene – antall delegater på samlingskongressen – økonomiske forhold - forholdet mellom administrasjon / frikjøpte ledere – tidsskrifter med mer.

Intrerimstyret og valgkomitee velges / utpekes og sammen med representanter fra AKP og RU fungerer i perioden fram til det konstituerende landsmøte. Dette styret har ansvar for å fullføre oppgavene som ligger i intensjonsavtalen som å planlegge gjennomføringen av ekstraordinært landsmøte. Valgkomiteen forbereder det nye styret.

Kvalitativt nytt parti

"Kvalitativt nytt parti" er resultatet av sammenslåingen fordi vedtekter, programdokumenter og økonomistyring blir endret. I praksis blir det kanskje ikke så store endringer, men prinsipielt dannes et nytt parti. Jeg synes derfor debatten om prinsipprogram utsettes til det konstituerende landsmøte fordi det er det nye partiet som skal jobbe etter disse programformuleringene.

Ekstraordinært landsmøte har som ansvar å legger ned dagens RV, og avvikler/ overfører de økonomiske og juridiske forpliktelsene med mer. Dette bør ikke bli et langt møte og kan gå over i det konstituerende landsmøte for det nye

partiet som velger ny ledelse, diskuterer program økonomi etc.

AKP må ha samme prosedyrer avklart til det konstituerende landsmøte.

Det konstituerende landsmøte – som er en sammenslåing av to partier - må på forhånd avklare hvordan delegatfordelingen skal være.. Det må være klart at RV velger sine delegater på sin måte og AKP velger sine delegater..

Demokratisk praksis

Demokratisk praksis er stikkordet mener jeg. De som er skeptiske til et nytt parti vil være med på å diskutere sammenslåingen to ganger. De tar stilling til landsmøtedokumentet, og hvis de ikke trekker seg etter prisnippvedtaket på ordinært landsmøte har de muligheter til å påvirke prinsipprogram, vedtekter etc. gjennom lokallag eller som delegater på det konstituerende landsmøte.

Denne prosedyren tar mer tid, men sikrer at vi får et nytt parti som er fundert på et gjennomarbeidet og omforent organisasjonsmodell med styrket medlemsaktivitet, et gjennomdiskutert prinsipprogram og et informasjonsapparat som er klart fram mot kommunevalget i 2007.

Rød Ungdom og moderpartidebatten

Så lenge jeg har vært med i Rød Ungdom har Den Store Moderpartidebatten jevnlig vært på dagsorden i det interne livet i ungdomsorganisasjonen. Intensiteten har selvsagt vært varierende, men de siste fem-seks årene har den nok vært konstant stigende.

> TEKST: BJØRNAR MOXNES. FOTO: JOHANNE BERGKVIST

VALGDEBATT: Bjørnar Moxneses i intens diskusjon valgkampen 2005.

I forkant av sist landsmøte (2004-landsmøtet) reiste Anders Dalsaune Jansen (daværende nestleder) og Mari Holm (daværende sentralstyremedlem) forslag om å bryte med AKP. Forslaget ble trukket på møtet. Det samme landsmøtet vedtok en intern uttalelse, med brei tilslutning. Der pålegges Rød Ungdom å ta diskusjonen i kommende periode "med tanke på vedtak og evt. forandring".

Hva ligger bak den vedvarende debatten?

Jeg tror årsaken er topartimodellen. Rød Ungdom har som kjent to moderpartier, på godt og vondt. Når jeg har diskutert topartimodellen med RVerne har det slått meg at dette temaet nok ikke har

vært like høyt på agendaen i RV som i Rød Ungdom. Enkelte får en slags aha-opplevelse når jeg forklarer utfordringene vi i RU får i fanget fordi vi har to moderpartier. Den åpenbare utfordringa er at to selvstendige organisasjoner – RV og AKP – begge har behov for verving og tilstrømming av nye medlemmer. Og denne vervinga skal foregå fra samme ungdomsorganisasjon. Man behøver ikke være Einstein for å se at dette potensielt skaper en del problemer.

Diskusjonen er imidlertid høyt oppe på agendaen i Rød Ungdom. Vi diskuterer nå hva som skal være forholdet vårt til moderpartiene våre, og hovedspørsmålet her er om vi skal fortsette topartimodellen eller bare ha RV som moderpar-

ti. Utfallet av diskusjonene våre og behandlinga på landsmøtet vil ha konsekvenser for hele den revolusjonære bevegelsen. Derfor er det ikke så rart at flere RVerne er nysgjerrige, interesserte, og kanskje også litt bekymra: Hva er det egentlig Rød Ungdom kommer til å finne på? Er det ikke lurt om vi som er del av den samme bevegelsen, deler våre tanker og ideer med ungdommen? Og burde vi ikke også prøve å påvirke diskusjonen i Rød Ungdom som best vi kan?

Reagerte på uheldige episoder

Jeg forstår at det «klør i fingra» hos en del RVerne om dagen. Jeg forstår også ønsket om å gripe inn i den interne debatten – for utfallet av den vil kun-

ne få konsekvenser for hele bevegelsen. Samtidig tror jeg det er lurt å holde tunga rett i munnen. Det er viktig at vi alle opptrer ryddig, særlig i den situasjonen vi er i nå. Derfor var vedtaket fra RV-landsstyret veldig gledelig.

Landsstyret vårt reagerte i februar på det vi anså som uheldige episoder fra RV og AKPs side i forhold til moderpartidebatten vår. Et eksempel på dette var uttalelsen fra Oslo RVs årsmøte. Derfor lagde vi en uttalelse til RV og AKP, som slår fast noen viktige punkter for den videre debatten.

Jeg håper og tror RVerne tar uttalelsen vår på alvor, og respekterer Rød Ungdoms selvstendighet. Samtidig må vi få til en god, gjensidig dialog framover, og med årsmøtet i Nordland RV friskt i minne er jeg sikker på at vi skal få til det!

Uttalelse fra RVs landsstyre:

"RV sitt landsstyre har forstått at Raud Ungdom ønsker at dei ikkje vert gjort til kamparena for moderorganisasjonane. Landsstyret respekterer dette, og vil innstille til RV sine lokallag å sørge for at dei ikkje bidrar til auka destruktiv fløykamp i RU, men hvert om respekterer autonomien til RU. RV si leiing og medlemmar står sjølvstendig fritt til å ha meiningar om RV sitt tilhøve til RU, men vi skal ikkje gå aktivt inn i prosessen i RU fram mot deira landsmøte. RV vil verken framskynde eller forsinke prosessen som nå pågår i RU"

Uttalelse fra Rød Ungdoms landsstyre, 19.02.2006:

For en god og kameratslig dialog!

Etter noen uheldige episoder i forhold til vår moderpartidebatt føler Rød Ungdoms landsstyre at det er riktig med noen påminnelser i forhold til god debattkultur, "barn og foreldre" i mellom.

Det er viktig at Rød Ungdom får føre en selvstendig diskusjon, og det er viktig å respektere RUs autonomi. For å føre en så åpen og kameratslig diskusjon som mulig, er det viktig at AKPere og RVerne er bevisste sin rolle i forhold til Rød Ungdom. RU har mange nye og unge medlemmer, og det er viktig at ingen av fløyene bruker sin politiske tyngde for å overstyre dem.

Det kan ofte være vanskelig å legge bånd på seg, fordi en føler at en brenner inne med viktige standpunkter. Vi er interessert i en åpen og inkluderende diskusjon med både AKP og RV, og vil gjerne hente inn synspunkter og erfaringer fra voksenpartiene. Men debatten må foregå på Rød Ungdoms premisser, og i de foraene RU-lagene føler seg hjemme i. En god hovedregel kan være at det skal være Rød Ungdom som tar initiativ og inviterer til felles debatt.

Når man fører diskusjoner med en yngre og mindre erfaren part, er det viktig å framstille sine meninger som subjektive meningsytringer og ikke objektive fakta. AKPere og RVerne har selvstendig lov til å mene hva konsekvensene av Rød Ungdoms eventuelle vedtak kan bli, men ingen kan fastslå sine framtidsspådommer som sannheter. Det er helt fritt fram å mene at konsekvensene av både det ene og det andre utfallet kan bli splittelse, men det er viktig å unngå trusler og påføring av skyld og skam. Ingen AKPere og RVerne kan vite hvordan Rød Ungdoms medlemmer vil reagere når utfallet av debatten er klart.

Bakgrunnen for denne uttalelsen er et oppriktig ønske om økt gjensidig dialog alle partene i mellom. Det foreligger intet ønske fra landsstyrets side å stenge ute RVerne eller AKPere, men vi føler et behov for at diskusjonen føres på Rød Ungdoms premisser tatt i betraktning autoritetsforholdet partene i mellom. Det er verken AKPere eller RVeres oppgave å legge føringer i debatten, da Rød Ungdom er en selvstendig organisasjon som fatter sine vedtak på egenhånd.

Hvorfor sosialisme?

Les inspirerende tekster om sosialisme, demokratisk husholdning i stedet for markedets diktatur og sosialismens to sjeler.

Bestill fra RV på rv@rv.no eller tlf 22 98 90 50. Heftet koster 30 kroner pluss porto.

★opprør

5 lesetips!

Det annet Kjønn, Simone de Beauvoir, (1949). "Man fødes ikke som kvinne, man blir det," sier Simone de Beauvoir. Da boka utkom i 1949 ble den satt på den katolske kirkens indeks over forbudte bøker. De Beauvoir tilbakeviser mytiske forestillinger om kvinner og kvinnelighet ved å ta for seg myter, historie, filosofi og litteratur.

Communism and the Family, Alexandra Kollontai, (1920). RVs parole "Tøm familien for oppgaver" kom i fokus i årets valgkamp, familien er et viktig spørsmål for marxister så vel som feminister. Kollontai stiller spørsmålet: Vil familien fortsette å eksistere under kommunismen, i den samme formen? Teksten finner du på <http://www.marxist.org>

Clara Zetkin, An Interview with Lenin on the Woman Question, (1920). Den tyske feministen Clara Zetkin var leder for den andre internasjonale sitt kvinnesekretariat, og var en drivkraft bak den første markeringen av kvinnedagen 8. mars i 1911. Teksten er et sammendrag av samtalen hun har hatt med Lenin om kvinnefrigjøring. Samtalene gir et innblikk i hva Lenin, og sikkert flere revolusjonære menn med han, tenker om seksuell frigjøring. Lenin uttaler: "What a waste!" Finnes på <http://www.marxists.org>.

Andrea Dworkin, Pornography. Men Possessing Women, (1979) og Intercourse, (1987). Radikalfeministen Dworkin er en av de viktigste premissleverandørene mot porno og er derfor viktig lesning! Hun argumenterer sterkt for at det er en klar sammenheng mellom porno og voldtekt. I Intercourse tar hun for seg det heterofile samleiets rolle i patriarkatet. Hun går langt i å lokalisere kvinneundertrykkningen i kjønnenes anatomi: "Vold er mannlig; mannen er penis; volden er penis."

Torill Moi, Hva er en kvinne? (Gyldendal 2002). Hvordan kan en best forstå kjønn? Er kroppen grunnlaget for kjønn, eller er kjønn rett og slett en sosial norm? Blir kjønn lettere å forstå om vi skiller mellom biologisk og sosialt kjønn? Moi mener at poststrukturalismen er for abstrakt for analysen av kjønn og trekker fram Simone de Beauvoirs fenomenologiske forståelse som et alternativ til dagens kjønnsteorier.

Kristine Nybø, leder
av RVs studieutvalg

Man blir ikke større av å gjøre andre mindre

Når man vil gjøre den revolusjonære bevegelsen i Norge større, kan man velge to framgangsmåter. Man kan enten legge ned godt partiarbeid, utvikle gode politiske linjer og en strategi for vekst, slik at man faktisk blir større. Eller man kan forsøke å gjøre seg selv større gjennom å rakke ned på andre. Det er siste metode AKP-leder Jorun Gulbrandsen velger i sin artikkel "Venstresida akkurat nå", trykket både i Klassekampen og i Rødt nr. 4 2005.

> TEKST: MIMIR KRISTJANSSON, RØD UNGDOM

Og Gulbrandsen sparer ikke på kruttet. Den revolusjonære dagsavisen Klassekampen kalles "en illusjonsfabrikk for ledelsen i Arbeiderpartiet" og "SVs Se og Hør". Bedre går det ikke med den revolusjonære tenketanken Manifest som angivelig har form som en stiftelse fordi organisasjonsdemokrati er slitsomt: "Man trenger ikke medlemmer, medlemsdemokrati, problemer med uenigheter, vedtak, valg av styre". Men verst ut kommer nok venstresida i SV og våre revolusjonære kamerater i SU, som for anledningen er redusert til Hans Ebbing, og dermed har bevist sin ledelseslojalitet gjennom de siste 30 årene.

Realitysjekk

AKP skal ha kreditt for å forsøke å starte en debatt om revolusjonær strategi i 2005. Men jeg mener Gulbrandsen starter debatten i feil ende, når hun i stedet for å stille de ubehagelige spørsmålene om oss selv, velger å gjøre seg selv til dommer over andre. Bedre blir det ikke av at flere av domsfellelsene bygger på feilaktige og utdaterte analyser.

Stiftelsen Manifest, startet av RU, SU og Rødt Front på bakgrunn av konferansen Manifest '02, er blant dem som har fått passet sitt påskrevet. Framfor å stille seg det ubehagelige spørsmålet om hvorfor AKPs egen ungdomsorganisasjon Rødt Ungdom ønsker å lage en revolusjonær tankesmie uavhengig av AKP, velger Gulbrandsen de enkle svarene. Manifest er ikke noe parti, sier hun, og fryser av at stiftelsen ikke har samme organisasjonsform som et parti burde hatt: den har verken medlemmer eller lokalorganisasjon. Enkelte, meg selv inkludert, vil jo mene at en stiftelse Manifest ikke har lokalorganisasjoner eller medlemsarbeid fordi det er en stiftelse, men Gulbrandsen har en annen forklaring: hun mener det handler om at Manifest-miljøet synes det er for

slitsom å drive medlemsorganisasjon.

"Man trenger ikke medlemmer, medlemsdemokrati, problemer med uenigheter, vedtak, valg av styre. Man kan arbeide bare sammen med dem en liker best. En trenger ikke bygge organisasjon i mange år, på Gjøvik, i Kristiansand, i Ålesund og på Nesna. En trenger ikke streve med å få inn kontingent, en kan i stedet ha organisasjoner som støtter, og de kan streve med å få inn kontingent", skriver Gulbrandsen og prøver å gjøre seg større på Manifests bekostning. Men er disse Manifesterne virkelig så late? Stiftet Rødt Ungdom egentlig tenketank for å lage et slags Costa del Sol for pensjonerte RU-politikuser? En rask sjekk av hvem som faktisk sitter i Manifest-styret er alt vi trenger for å skjønne at Gulbrandsens teori faller til bakken. Her finner vi Claus Jervell, som organiserer innvandrerearbeidere på gølvet gjennom Oslo Hotell- og Restaurantarbeiderforbund. Her finner vi Hannah Helseth og Magnus

Marsdal, som driver medlemsarbeid daglig i Kvinnefronten og ATTAC. Og her finner vi Roy Pedersen, som organiserer mange ganger flere medlemmer i Oslo Bygningsarbeideforening enn Gulbrandsen organiserer i AKP. Det brytes ut av Sosialistisk Ungdom daglig. Stort sett er ikke jeg den som legger to fingre mellom når Sosialistisk Ungdom skal til pers. Men når Jorun Gulbrandsen vil bevise SUs lojalitet til SV-ledelsen med Hans Ebbings manglende resultater, synes jeg det blir for mye av det gode. Gulbrandsen skriver at hun ikke har noen tro på brudd fra Sosialistisk Ungdom. Setter vi troen til side, ser vi at fakta er annerledes. Rødt Ungdom har fått 15 nye lokallag det siste året – flertallet av dem dominert av tidligere SUere.

"Konklusjon: Venstresida i SV havner alltid på sporet igjen. Hans Ebbing har etter 30 år som venstreopposisjon i SV ikke mye å vise til når det gjelder å drive partiet til venstre" skriver Gulbrandsen. Jeg ser ikke noen grunn til å forsvare museumsvokternes ære. Men jeg vil gjerne minne Gulbrandsen på at verden har gått videre siden 70-tallet. Anno 2006 har SV en revolusjonær ungdomsorganisasjon. De har en erklært revolusjonær nestleder. Og de har en venstreside som har fått snudd partiet på viktige spørsmål som pensjonsreformen og nasjonale prøver. Selvsagt dras SV til høyre av regjeringdeltakelsen, og selvsagt vil aldri SV bli noe revolusjonært parti, men det finnes mange gode krefter både i SU og SV. Den riktige måten å svare på SU og venstresida i SVs illusjoner om den rødgrønne regjeringa er ikke nedsettende karakteristikk eller løgner om regjeringa, men politiske alternativer.

Og det stopper ikke med Manifest eller SU. Gulbrandsen prøver å bevise at Klassekampen ikke har side 2-skrubenter fra RV ved å velge ut et 14-dagers tidsrom i oktober 2005, men kla-

rer likevel å overse at Trond Andresen er RVer. Fredsbevegelsen og antiglobaliseringsbevegelsen stemples som reformistiske, uten at Gulbrandsen har tatt seg tid til å sjekke om store deler av hennes egen revolusjonære ungdomsorganisasjon er rekruttert derfra. Verken fredsbevegelsen eller antiglobaliseringsbevegelsen har en revolusjonær plattform. Men de har heller ikke en reformistisk plattform. De er bevegelser som stiller revolusjonære krav og organiserer folk til handling, akkurat som Kvinner på Tvers eller Trondheimskonferansen. Eller mener Gulbrandsen disse bevegelsene også er av reformistisk karakter?

De ubehagelige spørsmålene

Det er åpenbart mer behagelig å levere svar om andre enn å stille ubehagelige spørsmål om seg selv. Og i stedet for å stille spørsmålstejn ved noe som helst ved AKPs egen praksis, velger Gulbrandsen å la det regne edder og galle over resten av venstresida. I stedet for å spørre seg hvorfor over 2000 revolusjonære ungdommer heller vil være SV enn AKPs ungdomsorganisasjon, avfeier Gulbrandsen dem og resten av venstresida i SV som ledelseslojale. I stedet for å spørre seg hvorfor AKPs ungdomsorganisasjon følte at det trengtes politikkutvikling utenfor moderpartiet i en egen stiftelse, velger Gulbrandsen å skylde på ungdommens latskap. Og i stedet for å spørre seg hvorfor AKP ikke klarer å sette dagsorden i Klassekampen, reduserer hun den til en illusjonsfabrikk for Arbeiderpartiet.

Jeg startet med å skissere opp to måter å gjøre en revolusjonær bevegelse større på. Rød Ungdom har forsøkt den første, gjennom hardt politisk arbeid på Gjøvik, i Kristiansand, i Ålesund og på Nesna. Det er også årsaken til at vi har gjennomført den største sommerleiren på lenge og startet 15 nye lag det siste året. Den andre måten, som AKP-leder Jorun Gulbrandsen velger i sin artikkel, er å gjøre seg selv større ved å forsøke å gjøre andre mindre. Det er en framgangsmåte som kanskje gir en deilig følelse av å ha rett, men som gir fint lite resultater i den norske klassekampen. For blir man så mye større i virkeligheten av å gjøre andre mindre?

fakta

JORUN GULBRANSENS INNLEGG LESER DU HER:

<http://www.akp.no/roedt/2005/04/jorun-gulbrandsen.php3>.

Les også Aslak Sira Myhres kommentar av Jorun Gulbrandsens innlegg, på s. 7

Ikke fusjonsønske

Jeg oppfatter ikke det siste landsmøtes vedtak om sammenslåing som et ønske om fusjonsforhandlinger mellom AKP og RV, men som et politisk ønske om å samle kreftene i ett revolusjonært parti.

DET FØRSTE VILLE JEG GÅTT I MOT fordi jeg oppfatter en slik prosess som udemokratisk og ekskluderende, det siste støtter jeg fullt ut. Mange av oss ønsker å utvikle RV til et reelt revolusjonært parti med forankring i arbeiderklassen, brei praksis og utvikla teori. Da blir det over tid uholdbart at mange andre i RV har tilsvarende målsetning for et annet parti, og i hovedsak oppfatter RV som en valgfrent. Slik er dagens dobbeltorganisering ikke bare håpløst ressurs-ødende og problematisk for rekruttering og ungdomsorganisering, men også uttrykk for uavklart strategi.

JEG FORVENTER at landsmøtet staker ut et løp for RV fra valgfrent til parti, dvs. programmatisk avklaring og utvikling, vedtektsregulering av tendens- og fraksjonsorganisering, styrka økonomi og økt aktivisme og synliggjøring av RV i flere sammenhenger. Derfor håper jeg også AKP og AKPere deltar aktivt i landsmøtebevegelsen for å bidra til å gjøre RV til et partiprojekt de kan stå inne for og satse på. Får RV som mål å bli et reelt revolusjonært parti, forventer jeg at AKP avklarer sitt forhold til dette partiet. Helst ved å bli en del av det (evt. som fraksjon), men eller at de trekker seg ut av RV.

UT FRA ØNSKE OM PROGRAMMATISK AVKLARING og utvikling lever jeg bedre med at landsmøtet vedtar et prinsippprogram som jeg til dels er dypt uenig i, enn et program som av bekvemmelighetsgrunner unnlater å mene. Det er likevel avgjørende for meg at programmet ikke tar farvel med proletariatet, at det er utvetydig på spørsmålet om demokrati og individuelle rettigheter og at det er umulig å misforstå i oppgjøret med despotiske regimer og overgrep i sosialismens navn både nå og historisk. I tillegg håper jeg på gode ansatser til å beskrive en sosialisme for vår tid og tilløp til klasseanalyse. Til slutt håper jeg at analysen av fagbyråkratiet og forståelsen av sosialdemokratiet omsider kan bevege seg fra moralistiske kortslutninger til marxisme, men det er vel å be om for mye...

Roar Ellingsvåg, medlem av Oslo RV og aktiv vara til bystyret

«Får RV som mål å bli et reelt revolusjonært parti, forventer jeg at AKP avklarer sitt forhold til dette partiet»

Roar Ellingsvåg, Oslo RV

Ditt val, Rødt Val!

6 punkt om partiet

15 år etter den merkelige konstruksjonen med to konkurrerende partiprojekt, der det eine i stor monn også er ein del av det andre, er det endelig duka for samlingsdiskusjonar mellom RV og AKP.

> TEKST : BRIGT KRISTENSEN, BODØ RV, FOTO: JOHANE BERGKVIST (FRA LANDSMØTET I 05, BRIGT KRISTENSEN TIL HØYRE).

37 år etter den historiske kløyvinga i SF som førte til AKP og RV, ser SVs satsing på minstersosialismen ut til å vere definitiv. Like klart som det er at den stats- og partistyrte kommunismen har spelt fallitt, er det at sosialdemokratisk reformisme er ute av bildet som konkurrerende veg til ei anna, ei sosialistisk verd. Ja, det er neppe mange som i dag veit at "sosisialisering av produksjonsmidla" gjennom gradvise reformar i mange tiår var det historiske alternativet til ei revolusjonær omdanning av samfunnet, ikkje berre for parti som SV, men og for Ap og mellom anna partiet til imperialisten Blair i Storbritannia. Da ungdomsopprøret tok form i protestane mot Vietnam-krigen og Norges rolle som USAs allierte, var det utenkelig at Norge hadde stilt opp på USAs side militært. No sender venstregjeringa bombefly, med beskjed til Bush om at Norges innsats i Afghanistan i "krigen mot terror", som er USAs dekknamn for sin okkupasjonspolitikk, vil vare i årevis. Det viser igjen at reformismen reformerer reformistane meir enn han reformerer kapitalismen

Fornya partiprojekt første steg

Det bør ligge ein inspirasjon for ein ny generasjon i at det for tre tiår sia var mulig i det rike Norge å utvikle slagkraftige revolusjonære organisasjonar med sterkare og meir allsidig motstand mot undertrykking og imperialisme enn det vi finn på venstresida i dag. Diskusjonane i RV og AKP bør vere eit første steg for eit fornya partiprojekt til venstre for sosialdemokratiet. Manges bidrag vil avgjøre om det skal lykkjes å komme på offensiven. Eg vil trekke fram desse punkta med bakgrunn i dei positive og negative erfaringane frå 70-talet – og med RV som sjølstendig partiprojekt:

Demokrati må ikkje vere akilleshel

Spørsmålet om demokrati må ikkje lenger få vere ein akilleshæl for den revolusjonære venstresida, men må gjenerobres som offensiv vinnarsak. Det må gjennomstrøyme ikkje berre kritikken av dagens udemokratiske kapitalisme, men og framstillinga av eit sosialistisk alternativ. Derfor er det og viktig å motverke alle illusjonar om at dagens faktiske maktthavarar uten vidare vil bøye seg for

eit demokratisk fleital som ønsker grunnleggande endringar. Innsikten om statens klassekarakter har ikkje gått ut på dato. Den revolusjonære ideen om at folket må ta makta sjølv og styre sjølv må ligge til grunn for alt arbeid.

Kritisk og undersøkjande solidaritet

Solidaritet med alle som er ofre for undertrykking og kjempar for rettferd over alt i verda er sjølsagt.

Det kan ikkje vere eit krav at berre dei "verdige" som er lik oss sjølv kan få støtte. Men solidariteten må vere kritisk og undersøkjande. Absolutt solidaritet gjør blind. Frigjøringsrørslar og anti-imperialistiske regime kan ikkje vere heva over kritikk. Terrorisme, som råkar uskyldige og splittar folk med felles interesser, må fordømmes og kritiseres enten målet er reaksjonært prestestyre eller ei rettferdig sak som Palestinas frigjøring.

Vinne folk påklasseinteresser

Det må utvikles ein finslipt taktikk særlig i forhold til dei største partia med folkelig oppslutning, Ap og Frp, slik at følgesvenner av desse gjennom eigne erfaringar kan vinnes over frå dei pro-imperialistiske leiarane på grunnlag av klasseinteresser.

Knyte i hop dagskamp og langsiktig mål

Aktivitet tilknytt parlamentariske forsamlingar kan ikkje vere hovedfeltet for eit revolusjonært parti. Eit slikt parti må ha som ambisjon å knyte i hop dagskampen med det langsiktige målet, sameine parlamentarisk og utenomparlamentarisk kamp, arbeidet i folkerørslene som fagrørsla, kvinnerørsla, miljøørsla og freds – og solidari-

tetsrørsla og gå i brodden i økonomisk, politisk og ideologisk kamp. Partiet må mobilisere og hjelpe folk til å kjempe for forandringar sjølv, i og utafør partiet. Klasseinnretninga må vere tydelig for begge kjønn.

Byggje sjølstendige kollektiv

Men målet er politisk arbeid i alle delar av samfunnslivet. Eit parti som skal makte noe av dette, må ta mål av seg til å bli eit demokratisk, inkluderande og forpliktande arbeids- og læringsfellesskap. Det kan ikkje bestå for eksempel av ein tredel med den politiske fasiten, ein tredel hardt oppofrande i den gode saks teneste og ein tredel passive. I eit slikt parti bør normen, men ikkje plikta, vere at alle har noe å bidra med og er medlemmer fordi dei ønsker å bidra. At tid og lyst vil gå i fasar i løpet av eit liv er noe anna enn dette grunnleggande. Eit mål må vere å bygge sterke kollektiv som løyser oppgåver sjølstendig. Slike kollektiv kan berre vere sterke om dei består av sjølstendige tenkande individ som kan vekse og bli sterke.

Høve til å lære og utvikle seg gjennom teori og praksis er eit grunnvilkår. Partiet bør også gi rom for miljø for politiske og økonomiske studiar og analyse – bli ein verkstad for politikutvikling.

Ei fast oppgåve for valte leiingar i dette partiet – også der RV i dag er eit vedheng til kommunestyregruppa – må vere kontinuerlig partibygging etter ein plan for etablering og utvikling av lag på nye plassar eller der laga knapt fungerer.

Slik ser mi foreløpige ønskeliste ut for eit parti som tar opp i seg det beste frå 70-talet og frå RV si historie. Eg håper det blir noe langt meir enn ei mekanisk samanslåing av RV og AKP. Eller verre: At RV sluker AKP. Det bør bli ein ny kvalitet, som trekker til seg nye folk og blir eit reelt alternativ for dagens medlemmer av Rødt Ungdom, Sosialistisk Ungdom, AUF og Senterungdommen. Blåøygd? Kanskje. Diskusjonen vil gi betre svar. Kjepphesten min er iallfall rødt. Eg foreslår (som i 1995) at barnet skal heite Rødt Val(g). – Uten parti i namnet, legg noen i mot. Eg svarer at rundt i verda har folk slutta med desse kjedelige "venstreparti" og "folkeparti"namna. Og dette må bli eit parti i gagnet meir enn i namnet. Det må bli ditt val. Rødt Val!

Generasjonsdiskusjon må tas på alvor

– Partidiskusjonen nå er en generasjonsdiskusjon, mener nestleder Marte Mjøs Persen. Men hun er skuffet over at generasjonsskillet i RV ikke blir tatt på alvor.

> TEKST OG FOTO: JOHANNE BERGKVIST

Marte Mjøs Persen er nestleder i RV sammen med Pål Hellestnes. Mens Pål har sagt ja til å fortsette i Arbeidsutvalget, trekker Marte seg etter to perioder.

– Er det et problem at ungdom og kvinner ikke varer lenger i partiledelsen enn 1-2 perioder?

– Det handler mye om RVs partikultur. RV har ikke tradisjon for at flere stemmer skal bli hørt i en diskusjon. Da blir resultatet den sterkestes rett. Noe som rammer spesielt kvinner, også kvinner i partiledelsen, sier Marte bestemt.

– Partidiskusjonen nå er en generasjonsdiskusjon. Generasjonen før oss hadde kanskje mer klare motsetninger i forhold til AKP. Enten er de med i AKP eller ikke, i den forstand at er de er utmeldt, men har vært med i AKP. I vår generasjon er det en god del mennesker som ikke er med i AKP fordi vi ikke har noe forhold til AKP. Derfor er vi utålmodige. Vi har tatt lokket av en trykkoker når vi må forholde oss til konflikter i RV og sier: vi syns ikke det er holdbart med et parti i partiet. Da blir jeg skuffet når den utålmodigheten vi har i forhold til å ville at RV skal være et politisk parti blir oversett av de eldre generasjoner. Jeg mener at vi kunne ha samlet oss nå selv om det er helt reelt at vi ikke kan bli enige så raskt. Vi burde ha fokus på programmet. Parti er enkelt å ta stilling til. Noen ting er for meg ikke forhandlingsgrunnlag – for eksempel er jeg mot aktivitetsplikt. Men det er mye vanskeligere å ta stilling til politiske problem og hvordan en sak fungerer. RVs politikk vil aldri være ferdig pakke. Vi må hele tiden utvikle politikk videre. Hvis vi kan samle oss i RV hadde det gitt oss et potensial til å utvikle oss framover, sier Marte engasjert.

Trenger ulike feminismer og sosialismer

– Hva slags program trenger RV?

– Her kan vi lære noe av danske Enhedslisten. De reviderer ett kapittel til hvert årsmøte. Det ene året har de ordentlige diskusjoner på miljø, det andre året på kvinnesak. Dette er også å håpe for RV: at vi vedtar et helhetlig program i år, og for seinere år gjennomgår kapitlene med grundige diskusjoner. En annen ting er at et program trenger ikke inneholde alt om alle saker. Ta for eksempel den konkrete feminismediskusjonen om "tøm familien for oppgaver". Vi legger forskjellige ting i en slik parole. Kanskje har vi ulikt syn på parola, men er enige om innholdet. Da er parola unødvendig. Jeg vil at RV skal trekke til seg ulike feminister. Samme med sosialisme. Skal det stå at vårt mål er kommunisme? Er det nødvendig?

Jeg syns det er greit at de fleste syns det, men at andre ikke mener det, understreker Marte.

– Det er et tankekors hvis vi skal vokse ut av oss sjøl at vi har bruker så mye tid på historia. Er det noe vi i det hele tatt kan bli enige om, om vi skal bli større? Jeg tror potensialet for å bli enige om framtida er større enn fortida.

ten min og sønnen min reiser på fisketur, mens jeg vasker opp og rydder sengetøy. Slike ting blir forsterket med knappe ressurser også i et parti og kvinnene i ledelsen gjør mye av det usynlige arbeidet og sørger for at alle stemmer blir hørt. Vi bør jobbe mer bevisst for å samle alle om hvem vi skal fronte.

– Hvordan står det til med RVs feminisme?

– RV har i utgangspunktet en feministisk innsikt, vi innses at strukturer gjør at menn for eksempel sier mer enn kvinner. Vi har tiltak for å utjevne med kvotering i styrer og redigering av tallelista. Allikevel viser det seg at tiltakene ikke er gode nok. Det står i RVs programmer at vi ønsker kvinner i partiet, ønsker kvinners erfaringer. Men er det sånn i praksis? Hver gang RV skal velge en viktig frontfigur er det alltid "noe" som taler for at vi velger den mannen som sto på Stortingsvalglista sist eller en mann som leder. Det hjelper ikke å vedta at vi vil ha kvinnelig leder, men vi må ta konsekvensen i praksis. RV er et anti-autoritært parti og det er vanskelig å være leder i et parti som i prinsippet er antiautoritært, samtidig som det er den sterkestes rett. Men jeg har også fått gjort ting med RV som gjør at jeg syns RV utvikler seg i riktig retning. Men et stort problem for RV er at vi har knappe ressurser. Et bilde på RVs indre liv er at jeg har sammen med kjæresten min og sønnen min en liten båt vi kan overnatte i. Der er det skikkelig trangt. Kjønnsrollene som ikke er til stede i hverdagslivet kommer til syne der. Kjæres-

– Som leder av valgkomiteen: hvordan blir ledelsen i neste periode?

– Her har RV en kjempeutfordring. Vi trenger nestleder, partisekretær, AU-medlemmer, Opprørredaktør. Det er mange som går ut av ledelsen nå og det er en utfordring å finne folk som er villige og har lyst til å jobbe for RV. Jeg ønsker at mange tar kontakt med valgkomiteen – for å foreslå seg sjøl eller andre og være med å diskutere utfordringen. Jeg har også et ønske om at man ikke låser seg på spørsmål om hvor AU skal være og med hvilke personer. Vi må finne den beste løsningen.

fakta

NY LEDELSE

Hvem har sagt seg villige til å fortsette i AU: Torstein Dahle, Pål Hellestnes og Bjørn Tore Egeberg

PROGRAMDISKUSJON

Prinsipprogram og antirasistisk manifest kan du diskutere her: forum.rv.no

Valg i Bantustan

Under valget til sjølstyreparlamentet i Palestina var jeg valgobservatør for RV, sammen en gjeng fra Fellesutvalget for Palestina. Det er noe særegent over å se valg til et parlament nesten uten makt i et land under okkupasjon. Vi bodde i Jerusalem, og reiste rundt til andre deler av Vestbredden, bl.a. til palestinernes administrative hovedstad Ramallah.

> TEKST OG FOTO: PÅL HELLESNES

HAMASKVINNER: Kvinner feirer Hamas sin valgseier

AVSTANDEN MELLOM JERUSALEM og Ramallah er ikke lang – omtrent som å kjøre fra Oslo halvveis til Drammen. I praksis, derimot, er det en ganske mye lengre reise. For et stykke på vei møter man en særdeles håndfast barriere: Muren. Det er noe med den fysiske nærheten til dette ti meter høye, hundrevis av kilometer lange betongmonsteret som på et vis tar lufta fra deg. Som et grått barberblad skjærer den seg gjennom Vestbredden, og skiller familier, splitter landsbyer, skiller bønder fra åkrene sine og rykker hundreår gamle olivenlunder opp med rota. Over 100.000 oliventrær er kostnaden så langt, og ennå er muren langt fra ferdig. For å passere, må vi gjennom et såkalt "transit-bygg". Det er en enorm kontrollstasjon, med 4 stålsuser du må gjennom, pluss metalldetektor og bagasjegjennomlysning. Alt under myndig bevakning av håndflirende unge israelske soldater bak plexiglass. Herligheten er generøst sponsa av Verdensbanken.

DEN "ENDELIGE LØSNINGA" Israel vil skape ved hjelp av muren er stygg. Tre inngjerda palestinske bantustans på Vestbredden, som til sammen dekker under 50 prosent av arealet. Trafikken mellom de tre, og mellom dem og omverdenen, vil foregå ved hjelp av transitthaller lik den vi kom gjennom. Planen har en slags grusom

logikk: Den totale ghettoiseringa og isoleringa av palestinerne. Så kan de jo gjerne få kalle ghettoen sin for en stat, om de vil... Et par dager før valget var observatørgruppa vår i Ramallah. Det var en av de siste valgkampdagene, og sentrum var tungt prega av det kommende valget. På stortorget al-Manara hadde Fatah (partiet som har leda PLO i flere tiår) markering. De hadde stor, flott scene, tungt lydanlegg, masse plakater – og nesten ingen folk. De som sto der så ikke videre fornøyde ut. Mens gruppa vår sto der kom et Hamas-opptog nedover gata. Hundrevis av folk, med plakater, trommer og karakteristiske grønne flagg. Kontrasten var slående. Det var noe profetisk over hele skuet.

HAMAS ER VALGETS STORE VINNER, med rent flertall i parlamentet. Hva har skjedd? Har palestinerne blitt steinharde islamister hele gjengen? Ja og nei. Det har helt klart vært en islamiseringsprosess på Vestbredden og Gaza, men islamistene er fortsatt en minoritet. De viktigste grunnene til at folk vender seg til Hamas er den fortsatte okkupasjonen, som fratras palestinerne trua på noe som helst, bortsett fra gud, og den sviktende tilliten til Fatah.

Siste kveld før valget prata vi med Mahmoud Ramahin, kandidat nr. 8 for Hamas. Han var

opptatt av å gi et seriøst inntrykk. "Vår liste er den høyest utdanna lista av alle, vi har leger, ingeniører, advokater, akademikere", som han sa. Han ville også framheve at dette ikke dreide seg om forholdet til Israel eller USA – forhandlingene med omverdenen er det PLO som skal ta seg av, ikke parlamentet på Vestbredden og Gaza. "Vi vil ha forandring og reform her i våre samfunn". Hva slags reform, hva slags forandring? I likhet med alle andre partier vi prata med, bortsett fra Fatah, mener Hamas at de økonomiske prioriteringene har vært feil. Sikkerhetsstyrkene har fått ca. 30%, mens jordbruk har måttet nøye seg med 1%, og utdanning med 7%. Og så vil de gjøre noe med korrupsjonen, og få parlamentarisk kontroll med sikkerhetsstyrkene. Så langt er det vanskelig å være uenig. Hva med familiepolitikken?

DEN PALESTINSKE FAMILIELOVGIVINGA er en overlevning fra det ottomanske riket, og reform av den har vært et sentralt kvinnekrev i mange år. Ramahin ser ingen problemer med den loven som er i dag, og vil ikke gå inn for noen form for reform. Et par sekunder lurer vi på om vi skal spørre om homofiles rettigheter, men vi lar det ligge. Jeg ble vitne til Hamas sitt triumftog gjennom Ramallah sentrum dagen etter valget, da Hamas' seier var sikker. Et engasjert og høylydt opptog av mange hundre aktivister, med grønne flagg og musikk. Og bakerst: Kvinneseksjonen. Det er liten grunn til å tro at Hamas kommer til å kjøre gjennom hele programmet sitt nå som de har flertall. Tvert om tyder de første ukene etter valget på at de vil leggja an en forsiktig tone. Derfor er det pinlig å registrere hvordan USA og EU, dels med Norge på slep, nå truer med å holde tilbake midler til sjølstyremyndighetene, med mindre Hamas skifter linje. Det er uhørt å støtte demokratiske valg bare når utfallet er slik vi vil ha det. Palestinerne har valgt Hamas. Det kan vi være enige eller uenige i, men det endrer ikke vår plikt til å yte dem støtte.

Feminister i duell

Hva mener RVs feminister om familiepolitikk, pornosladd, 6-timersdag og hijab? Ann-Mari Volden, leder i Kvinnefronten og Stine Akre, Partisekretær i RV møtes til duell om feministiske kjernespoersmaal.

> FOTO: JOHANNE BERGKVIST

Ann-Mari Volden, leder av Kvinnefronten

1) Feministisk familiepolitikk eller tøm familien for oppgaver?

Feministisk familiepolitikk. "Tøm familien" leder tankene til en institusjonalisert barndom. Jeg vet det ikke er ment sånn men det kommuniserer dårlig med folk. Folk har stort behov for tilhørighet i en familie – nesten uansett hvordan den er. Feministisk familiepolitikk setter fokus på løsninger i forholdet mellom arbeidsliv og omsorgs-

svar. Dette er avgjørende for kvinners økonomiske sjølstendighet. Feministisk familiepolitikk løfter fedres ansvar på hjemmebane, og åpner samtidig for flere aktive omsorgspersoner - ikke bare den heterofile familien som norm.

2) Foregår det en liberalisering av pornolovgivningen, og er sladden verdt å forsvare?

Det foregår i alle fall en pornofisering av samfunnet. Sladden er en kuriositet. Kun det mannlige kjønnsorgan sladdes, det kvinnelige har vært blottet hele tiden. Det er fortsatt sladd på film og bransjen selv er avventende. Sladden er ikke viktig, men vi trenger utvilsomt en sterkere offensiv mot holdninger om at kvinners kropp og liv kan kjøpes og selges. Vi har store utfordringer i forhold til både teknologisk utvikling og trafficking.

3) Er 6-timersdagen en frigjørende arbeidstidsreform eller vil den kun usynliggjøre/føre til mer av kvinners dobbeltarbeid og tidsklemme?

Jeg tror 6 timersdagen kan virke frigjørende for mange. Jeg er opptatt av at det ikke bare må bli for kvinner eller småbarnsforeldre. I tillegg er vi avhengig av mer fleksibilitet og tilrettelegging fra arbeidsgivers side på arbeidsfolks premisser. Og det ulønnete arbeidet må fordeles mer likt mellom kjønne.

4) Er politisk islam forenelig med kvinnefrigjøring? For eller mot hijabforbud?

Den toneangivende politiske islam vi ser i dag er ledet av konservative krefter. Det er imidlertid ikke noen nødvendig, evig motsetning mellom kvinnefrigjøring og islam. Jeg er imidlertid skeptisk til å blande religion og politikk - slik også Bush gjør med sin kristen-konservative politikk. Jeg er i mot forbud av symboler og klær. Det gjør ikke noe med selve undertrykkningen, men kan tvert i mot skape mer undertrykking.

Stine Akre, Partisekretær i RV

1) Feministisk familiepolitikk eller tøm familien for oppgaver?

Tøm familien for oppgaver! Men vi bør nok formulere det på en mer forståelig og positiv måte. Flere fellesskapsløsninger må være et av stikkordene. Klesvask, matlaging, plenklipping, dekkskifte, pleie av de gamle og barnepass er alle oppgaver som i dag i for stor grad gjør familien til et arbeidskollektiv. Familien burde heller være et sted der en

kan dele glede, sorg og kjærlighet. Feministisk familiepolitikk? Hva betyr nå det? Det er jo helt innholdstomt.

2) Foregår det en liberalisering av pornolovgivningen, og er sladden verdt å forsvare?

Et like stort problem som liberaliseringen av lovverket er at den lovgivningen vi har i dag ikke blir fulgt opp. Grensene for hva som skal være allment tilgjengelig og akseptabelt blir stadig utvidet. Jeg synes i tillegg det er merkelig at det i enkelt kvinnepolitiske miljø har blitt en kampsak at vi alle bør få se kjønnsorgan i bevegelse. Jeg synes ikke det er et skrikende behov i kvinnefrigjørings navn at alle skal få økt tilgang til "politisk korrekt" erotikk, eller at en skal arbeide for å øke en fra før galopperende seksualisering av samfunnet. Sladden er verdt å kjempe for.

3) Er 6-timersdagen en frigjørende arbeidstidsreform eller vil den kun usynliggjøre/føre til mer av kvinners dobbeltarbeid og tidsklemme?

Kampen for 6-timers arbeidsdag handler for meg like mye om behovet for mer fritid, som at det vil være med på å avbrutalisere arbeidslivet. 6-timersdagen vil altså kunne gjøre at flere kan jobbe fulltid, og flere kan ha mer fritid. I forsøk med 6-timersdag må en sørge for at det ikke blir satt krav til folk at de må gjøre like mye på 6 timer som det de i dag gjør på 7 1/2 time. Da vil det positive med en slik reform forsvinne.

4) Er politisk islam forenelig med kvinnefrigjøring? For eller mot hijabforbud?

Nei. Jeg mener at religion generelt ikke er forenelig med kvinnefrigjøring. Det ligger i mitt skjønn ingen frigjørende elementer for kvinner i religion eller i religiøs praksis. På samme måte som kristendom har islam et reaksjonært kvinnesyn. Religionene har blant annet leveregler som ikke akkurat oppfordrer kvinner til å ta makta i egne hender. I enkelte deler av verden kan politiserte religiøse grupper kjempe viktige frigjøringskamper, dette betyr derimot ikke at det kan settes likhetstrekk ved at det er et kvinnefrigjørende prosjekt. Forbud eller ikke mot hijab er et veldig vanskelig spørsmål, men jeg har sansen for den franske modellen som forbyr alle religiøse symboler på skolene og krever at skolene skal være sekulariserte områder. Skal Norge innføre hijabforbud bør kors forbys samtidig. Utenfor skolene må alle selvfølgelig gjøre som de selv vil.

Gudmund Anders Dalsbø
Solhauggata 2A
565 OSLO

B-blad

Retur:
Opprør v/RV
Osterhausgata 27
0183 Oslo

**Sett ditt avtrykk på nytt prinsip-
program og antirasistisk mani-
fest! Debatt på <http://forum.rv.no>**